

1195

A/95

ΔΗΜΟΣΘ. ΑΝΔΡΕΑΔΗ
ἄλλοτε ἐπιθεωρ. δημοτ. σχολείων

ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ ΜΕΡ. Β'

ΕΚΔΟΣΗ 2.

Ἀθήνα 1926
Ἐκδοτικὸς Οἶκος Δ. & Π. Δημητράκου
Ὁδὸς Σταθίου 56

ΑΝΘΩΤΟ. ΑΝΔΡΕΑΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κάθε αντίτυπο υπογράφεται από το συγγραφέα.

Wm. Wood. Αγγλίας

Β. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ

[Handwritten scribbles]

[Faint handwritten notes]

[Faint handwritten notes]

ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

§ 1 Γιατί ἄργεῖ νὰ ἔρθῃ ἡ "Ανοιξη;

1. Ὁ Χειμῶνας μὲ τὰ χιόνια καὶ μὲ τὰ κρύα του πέρασε πιά. Τώρα κοντεύει ὁ Μάρτης.

Πῶς τὸν καρτεροῦν νὰ φτάσῃ αὐτὸς ὁ μῆνας, ὁ Ρήγας καὶ τ' ἀδέρφια του!

Κάθε μέρα ρωτοῦν τὴν γιαγιά τους: «Πότε θὰ ἔρθῃ ὁ Μάρτης, γιαγιά! Ἄργεῖ πολὺ ἀκόμη ἡ "Ανοιξη;»

2. Καὶ πῶς νὰ μὴν περιμένουν τὸ Μάρτη καὶ τὴν "Ανοιξη τὰ παιδιὰ τοῦ κυρ Φῶτη Καλομοίρη!

Ἡ Ρήνα λέει μὲ τὸ νοῦ της: «Ὅταν ἔρθῃ ὁ Μάρτης, θὰ μοῦ φέρουν τὰ χελιδόνια ἕναν ὁμορφὸ μάρτη νὰ φορέσω. Ἔτσι δὲ θὰ μὲ μαυρίζῃ ὁ ἥλιος».

Ὁ Ρήγας πάλι λογαριάζει: «Ἄμα ἔρθῃ ἡ "Ανοιξη, θ' ἀρχίσω νὰ πετῶ τὸν ἀετό μου».

Μὰ καὶ ἡ μικρὴ ἡ Βάσω λέει συχνά:
«Ὅταν ἔρθη ἡ Ἄνοιξη, οἱ πελαργοὶ μας θὰ
μοῦ φέρουν κόκκινες χάντρες. Θὰ τὶς κά-
μω ἓνα ὠραῖο βραχιόλι».

Αὐτὰ συλλογίζονται τὰ παιδιὰ τοῦ κὲρ
Φώτη Καλομοίρη καὶ ὅλο καρτεροῦν τὸ Μάρ-
τη καὶ τὴν Ἄνοιξη.

3. «Μὰ γιατί, γιατί, ἀργεῖ τόσο πολὺ
νὰ ἔρθη ἡ ἄνοιξη;» ρωτᾷ ὁ Ρήγας μιὰ μέρα.
— «Πῶς νὰ μὴν ἀργῇ, παιδί μου; Πρέπει
νὰ φέρη μαζί της τόσα πουλιὰ πού ἔδιωξε
τὸ Φθινόπωρο καὶ ὁ Χειμῶνας ἀπὸ τὸν τόπο

μας. Πρέπει νά ἔρθη μὲ τὰ χελιδόνια καὶ μὲ τοὺς πελαργούς, μὲ τὰ ὀρτύκια καὶ μὲ τὰ τρυγόνια, μὲ τοὺς τσαλαπετεινοὺς καὶ μὲ τ' ἀηδόνια. Πότε νά μηνύσῃ ὅλων αὐτῶν τῶν πουλιῶν καὶ νά τὰ μαζέψῃ; Πότε νά ἐτοιμαστῇ καὶ αὐτὴ καὶ νά ξεκινήσουν τόσα πουλιά; Ὅλα αὐτὰ δὲ γίνονται γρήγορα μῆτε εὐκόλα. Νά γιατί ἀργεῖ τόσο πολὺ ἡ "Ἀνοιξη".

§ 2. Ἡ "Ἀνοιξη ξεκινᾷ γιὰ τὴν Κερασιά.

1. Μὰ νά! Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ "Ἀνοιξη ξεκινᾷ γιὰ νά ἔρθη στὴν Κερασιά, τὸ χωριὸ τοῦ Ρήγα, τῆς Ρήνας καὶ τῆς Βάσως.

Εἶναι στολισμένη μὲ ἀνεμῶνες καὶ μὲ παπαροῦνες, μὲ βιολέτες καὶ μὲ μαργαρίτες.

Τὴ συντροφεύουν χιλιάδες πουλιά, μεγάλα, μικρά, μέτρια. Ἄλλα πετοῦν δεξιά καὶ ἀριστερά της, ἄλλα πίσω, μὰ πολὺ κοντά της, καὶ ἄλλα παραπίσω της.

2. Ὅλα εἶναι χαρούμενα καὶ ὅλα μιλοῦν στὸ ταξίδι τους αὐτό. Δυὸ μεγάλοι πελαργοὶ χτυποῦν τὶς μεγάλες κόκκινες μύτες τους καὶ φωνάζουν μὲ χαρά: «Τί ζέστη

ἔκανε ἐκεῖ πού ἤμαστε! Στὴν Κερασιὰ ὅμως θὰ εἶναι ἀπὸ τώρα καὶ πέρα ὁ καιρὸς γλυκός. Καλὰ ἔκαμε ἡ Ἄνοιξη καὶ μᾶς μὴνυσε νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ».

Κάμποσα τρυγόνια λένε μεταξύ τους: «Φτάνει πιά! Ἔχομε τόσον καιρὸ μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα μας».

Ἐνα ἀηδονάκι παραπέρα κελαηδεῖ καὶ λέει: «Τώρα πιά τὸ δάσος τῆς Κερασιᾶς θ' ἀρχίσει νὰ βγάζη φύλλα. Ἐκεῖ θὰ ξαναπῶ πάλι τὰ τραγούδια μου· ἐκεῖ θὰ κάμω καὶ τὴ φωλιά μου».

3. Μιλοῦν καὶ δυὸ χελιδόνια, τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο, καὶ λένε: «Πέρσι περάσαμε καλὰ στὸ σπίτι τοῦ κὺρ Στάθη. Μῆτε αὐτὸς μῆτε ἡ γυναῖκα του μᾶς πείραξαν ποτέ. Ἔκει νὰ ξαναπᾶμε καὶ φέτος· δὲ θὰ βροῦμε ἄλλοῦ καλύτερα».

§ 3. Θυμῶνει ὁ Βοριάς.

1. Μέρα νύχτα προχωρεῖ ἡ Ἄνοιξη μὲ τὴ συντροφιά της, γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν Κερασιὰ.

Ὅλοι στὸ μακρινὸ αὐτὸ ταξίδι γελοῦν καὶ χαίρονται. Περνοῦν πρῶτα τὴ στεριά

καὶ ὕστερα φτάνουν στὴ μεγάλη θάλασσα:
«Ἄν τὴν περάσωμε καὶ αὐτὴ μὲ τὸ καλὸ,
σὲ λίγες μέρες φτάνομε στὴν Κερασία» λε-
νε τὰ πουλιά.

2. Μὰ νά! Βλέπει ἀπὸ μακριὰ ὅλους
αὐτοὺς τοὺς ταξιδιωτὲς ὁ Βοριάς καὶ ἀγρι-
εὐεὶ. «Μπά! λέει μὲ θυμὸ, πῆραν τὴν ἄ-
δειά μου ὅλοι αὐτοὶ οἱ φτερωτοὶ ταξιδιω-
τες κι ἔρχονται στὸ βασιλείό μου; Μὲ ρώ-
τησες κι ἐσύ, κυρὰ Ἄνοιξη, ἂν θέλω νὰ ἔρθης
τόσο γρήγορα στὴν Κερασία; Θὰ σοῦ δείξω
ἐγώ, ποιὸν λένε Βοριά!».

3. Καὶ ἀμέσως ἀρχίζει νὰ φυσᾷ δυνατά.
Ἡ θάλασσα νιώθει τὸ φύσημά του καὶ ἀρ-
χίζει ν' ἀγριεύη.

Κρυώνουν τὰ καημένα τὰ πουλιά ἀπὸ τὰ
φυσήματα τοῦ Βοριά, καὶ δυσκολεύονται νὰ
πετάξουν. «Μὲ τέτοιο ἐναντιο αἲρα δύσκο-
λα θὰ φτάσωμε στὴν Κερασία» συλλογίζον-
ται.

4. Μονάχα ἡ Ἄνοιξη δὲ φοβάται τοὺς
θυμοὺς τοῦ Βοριά καὶ τοῦ λέει: «Τὰ ἔχω
μαθημένα τ' ἀγρία φυσήματά σου, κύρ Βο-
ριά. Καὶ ἂν μοῦ μαδήσης τὰ λουλούδια μου,

θα έτοιμάσω άλλα πιό καλύτερα, όταν φτάσω στην Κερασιά». Καί γελά ή "Ανοιξη μέ τούς θυμούς του Βοριά.

§ 4. Μπόρα.

1. Όσο περνά ή ώρα, τόσο περισσότερο άγριεύει ό Βοριάς. Σε λίγο νυχτώνει και τότε γίνεται άνω κάτω από τό θυμό του. Δέ φτάνει αυτό φωνάζει και την κόρη του, την Μπόρα. « Έλα, κόρη μου, να μέ βοηθήσης, τής λέει, να μην αφήσωμε μήτε την "Ανοιξη μήτε τὰ πουλιά να έρθουν στην Κερασιά ».

Ή Μπόρα, πρόθυμη στη διαταγή του πατέρα της, αρχίζει σε λίγο τις άστραπές, τις βροντές και τή νεροποντή.

Χαλασμός κόσμου! Τὰ κύματα σηκώνονται σά βουνά· τὰ καΐκια και τὰ βαπόρια κοντεύουν να βουλιάξουν.

2. Ή "Ανοιξη δυσκολεύεται λίγο, μα προχωρεί. Τὰ καημένα τὰ πουλιά όμως πώς να προχωρήσουν;

Ή Μπόρα και ό Βοριάς τὰ σκορπίζουν έδω και εκεί.

Ό πατέρας χάνει τὰ παιδιά και ό άντρας τή γυναίκα! Φωνές, κακό μεγάλο! Μερικά

πουλιά από τή ζάλη καὶ ἀπὸ τὴν κούραση πέφτουν στὴ θάλασσα καὶ πνίγονται τὰ καημένα!

3. Μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὸ κακὸ ἐκεῖνο ἕνας πελαργὸς χάνει ἀπὸ τὰ μάτια του τὴν πελαργίνα του.

Τοῦ κάκου πετᾶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὴ βρῇ. Τοῦ κάκου τὴ φωνάζει. Ἡ πελαργίνα μῆτε φαίνεται μῆτε ἀκούεται πουθενά.

Ὁ Βοριάς μ' ἕνα δυνατὸ του φύσημα τὴν πηγαίνει μακριά, πολὺ μακριά ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Ὑστερα τὴν πετᾶ ἀπάνω σ' ἕνα βαπόρι.

§ 5. Ὁ πελαργὸς γλιτώνει δυὸ χελιδόνια.

1. Ὁ πελαργὸς δὲν εἶδε ποῦ πῆγε καὶ ἔπεσε ἡ πελαργίνα του. Γι' αὐτὸ ψάχνει ὅλην τὴ νύχτα νὰ τὴ βρῇ. Δὲ λογαριάζει τὸ Βοριά μῆτε τὴν Μπόρα καὶ γυρίζει παντοῦ.

Πετᾶ ψηλά, μὰ κατεβαίνει καὶ χαμηλά. Προχωρεῖ ἐμπρός, δὲ βρίσκει τίποτε, καὶ πάλι ξαναγυρίζει πίσω. Πετᾶ δεξιά, πετᾶ κι ἀριστερά. Ρωτᾶ κάθε πουλι ποῦ βρίσκει στὸ

δρόμο του. Τίποτε! Κανένα δὲν εἶδε τὴν πελαργίνα του.

«Ἴσως νὰ τράβηξε μπροστά· γι' αὐτὸ δὲ φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ. Ἄς προχωρήσω κι ἐγώ· μπορεῖ παραπέρα νὰ τὴ βρῶ· μπορεῖ καὶ νὰ φτάσῃ ἐκείνη πρωτύτερα ἀπὸ μένα στὴν Κερασιά». Αὐτὰ λέει μὲ τὸ νοῦ του κι ἐτοιμάζεται νὰ σταματήσῃ τὸ ψάξιμο.

2. Μὰ νά! Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀστράφτει δυνατά, καὶ ὁ πελαργὸς βλέπει ἔξαφνα δυὸ χελιδόνια. Μουσκεμένα καὶ κουρασμένα δὲν μποροῦν νὰ πετάξουν τὰ κακόλοια, καὶ κοντεύουν νὰ πέσουν στὴ ἄλασσα.

Ξεχνᾷ τότε ὁ πελαργὸς γιὰ μιὰ στιγμή τὴν γυναῖκα του, πετᾷ κοντὰ στὰ χελιδόνια καὶ τοὺς λέει; «Καθίστε ἀπάνω σιτὴ ράχη μου καὶ πιαστήτε καλὰ μὲ τὰ πόδια σας! Ἔτσι θὰ γλιτώσετε ἀπὸ τὴν Μπόρα καὶ ἀπὸ τὸν κακὸ Βοριά».

— «Σ' εὐχαριστοῦμε, καλὸ πουλί, σ' εὐχαριστοῦμε!» λένε τὰ χελιδόνια· καὶ καθονται ἀμέσως στὴ ράχη τοῦ πελαργοῦ.

§ 6. Ὁ πελαργὸς γνωρίζεται μὲ τὰ χελιδόνια.

1. Πετᾷ ὅλην τὴ νύχτα ὁ πελαργὸς, χωρὶς νὰ μιλῇ διόλου. Τὸ μικρὸ φορτίο στὴ

‘Ο πελοπογός βλέπει ἔξαφνα δύο χελιδόνια (σελ. 10).

ράχη του δὲν τὸν κουράζει· οὔτε τὸ νιώθει διόλου. Μὰ καὶ ὁ Βοριάς δὲν τὸν ἐμποδίζει πολὺ. Σκίζει γρήγορα τὸν ἄγριο ἀέρα καὶ προχωρεῖ κατὰ τὴν Κερασιά.

2. Ὑστερα ἀπὸ λίγες ὥρες ξημέρωσε. Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ λαμποκοπᾷ καὶ ὁ οὐρανὸς κοκκινίζει στὴν ἀνατολή.

Ἡ Μπόρα, κατακουρασμένη πιά, συλλογίζεται νὰ τραβηχτῆ. Ὁ πατέρας της ὅμως, ὁ Βοριάς, ἐπιμένει. Καὶ φυσᾷ, καὶ φυσᾷ ἀκόμη γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν "Ανοιξή.

3. Τῆ στιγμῆ ἐκείνη τὰ δυὸ χελιδόνια πετοῦν ἀπὸ τῆ ράχη τοῦ πελαργοῦ μπροστά του.

Εἶναι ξεκουρασμένα τώρα καὶ θέλουν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Δὲν προφταίνουν ὅμως νὰ τὸν καλημερίσουν, κι ἐκεῖνος τοὺς λέει μὲ χαρά: "Α, ἐσεῖς εἴστε, καλὰ χελιδονάκια, καὶ δὲ σᾶς γνῶρισα; Μὰ καὶ πῶς νὰ σᾶς γνῶρίσω μ' ἐκεῖνο τὸ χτεσινοβραδινὸ κακό! Πιστεύω γιὰ τὴν Κερασιά θὰ πᾶτε κι ἐσεῖς».

— «Βέβαια, βέβαια, καλέ μας γείτονα! Γιὰ κεῖ πᾶμε. Ἐκεῖ, στὸ σπίτι τοῦ μπαρμπα-Στάθη ἔχομε τὴ φωλιά μας».

— «Κι ἐμεῖς στὸ γειτονικὸ σπίτι, τοῦ

κὺρ Φώτη τοῦ Καλομοίρη» εἶπε ὁ πελαργός.

— «Τὸ ξέρομε, τὸ ξέρομε» ἀπάντησαν τὰ δυὸ χελιδόνια. «Ἐέρομε καὶ τὴ φωλιά σας. Μόλις ἀνοίγαμε τὸ πρῶτ' τὰ μάτια μας, τὴ βλέπαμε ἀπάνω στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κὺρ Φώτη Καλομοίρη. Ἐπειτα, κάθε λίγο ἐρχόμαστε στὴν αὐλή του, γιὰ τὶς μύγες καὶ γιὰ τὰ κουνούπια της. Ἐέρομε καὶ τὰ παιδιά τοῦ σπιτονοικοκύρη σας, τὸ Ρήγα, τὴ Ρήνα καὶ τὴ μικρὴ τὴ Βάσω. Τί καλὰ παιδιά! Ποτέ τους δὲν μᾶς πείραξαν! Μὰ πῶς ταξιδεύεις μονάχο σου, καλὸ πουλί, χωρὶς τὴν πελαργίνα σου;»

4. Ἄνεστέναξε ὁ πελαργός καὶ εἶπε στὰ χελιδόνια πῶς ἔχασε τὴν πελαργίνα του.

«Ὁ Θεὸς νὰ δώση νὰ τὴ βροῦμε φτασμένη στὴν Κερασιά» εἶπαν τὰ δυὸ χελιδόνια.

§ 7. Τὰ τρία πουλιὰ φτάνουν στὴν Κερασιά.

1. Σὲ λίγο βγήκε ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τότε τὰ τρία πουλιὰ εἶδαν πάλι ἐμπρὸς τους τὴν Ἄνοιξη νὰ προχωρῇ ἀφοδὰ καὶ γελαστά.

Δέν εἶχε πάθει τίποτε ἀπό τὸ Βοριά καὶ ἀπὸ τὴν Μπόρα. Μόνο τὰ λουλούδια τῆς εἶχαν μαδήσει ὄλα.

2. Ὅλη τὴν ἡμέρα πετοῦν ἀκούραστα οἱ τρεῖς σύντροφοι. Ὁ πελαργὸς δὲ βλέπει πουθενὰ τὴν γυναῖκα του, μήτε μαθαίνει τίποτε γι' αὐτὴ στό δρόμο.

Κοντεύει νὰ βραδιάση. Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ βασιλεύη.

« Μοῦ φαίνεται πὼς κοντεύομε » λέει τότε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δυὸ χελιδόνια.

— « Σὲ λίγο φτάνομε. Νά, ἀρχίζουν καὶ φαίνονται τὰ σπίτια τῆς Κερασιᾶς, τῆς πατρίδας μας » ἀπαντᾷ ὁ πελαργός.

3. — « Ἐπιτέλους φτάσαμε! » ξαναφω-
νάζει ὁ ἴδιος ὕστερα ἀπὸ λίγο. « Βλέπω καθαρά τὸ καμπαναριό. Νά καὶ ἡ ἐκκλη-
σιά τῆς Κερασιᾶς, μὲ τὸν ψηλό τῆς τὸν τροῦλο! Νά καὶ ἡ πλατεῖα μὲ τὸ περιβο-
λάκι στὴ μέση! Ἐδῶ κάπου εἶναι τὸ σπίτι τοῦ κυρ Φώτη καὶ παραπέρα τοῦ μπαρ-
μπα-Στάθη. Νά τα! φάνηκαν! Νά καὶ ἡ φω-
λιά μου! »

Μὲ δυὸ τρία δυνατὰ φτερουγίσματα φτά-
νει τότε ὁ πελαργὸς ἀπάνω ἀπὸ ἓνα ψηλό

σπίτι. Ζυγώνει στη σκεπή του, άκουμπά τα ψηλά ποδάρια του και στεκεται ὀρθός μέσα σὲ μια μεγάλη φωλιά ἀδειανή.

Ἄμέσως κοιτάζει γύρω του, ἀναστενάζει καὶ λέει : « Ἡ πελαργίνα μου δε φαίνεται οὔτε ἐδῶ· κι ἐγὼ λογάριαζα πὼς θὰ τὴ βρῶ ! »

— « Τί κρίμα ! » λένε καὶ τὰ χελιδόνια.

§ 8. Τὰ χελιδόνια ὀνειρεύονται. Ὁ πελαργὸς δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῆ.

1. Τότε ἀνοίγουν πάλι τὰ στοματάκια τους τὰ δυὸ χελιδόνια καὶ λένε στὸν πελαργό :

« Σ' εὐχαριστοῦμε πάλι, καλέ μας γείτονα. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ πού μᾶς ἔκαμες. Ὅσο ζοῦμε, δὲ θὰ τὸ ξεχάσωμε. Μια χάρη σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς κάμης ἀκόμη. Να μᾶς ἀρήτης νὰ κοιμηθοῦμε ἀποφε ἐδῶ, σὲ μια γωίτσα τῆς φωλιάς σου. Γιατί μὲ τέτοιο σκο ἀδί δὲ θὰ μπορέσωμε νὰ βροῦμε τὴ δική μας ».

— « Κοιμηθῆτε ὅπου θέλετε καὶ ὅσο θέλετε. Ἐδῶ χωροῦμε ὅλοι μας » ἀποκρίθηκε ὁ πελαργός.

2. Τὰ χελιδόνια σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκαν

σὲ μιὰ γωνίτσα τῆς φωλιάς τοῦ πελαργοῦ.

Κοιμοῦνται κι ὄνειρεύονται τάχα, πὼς κάθονται στὴ δική τους τῆ φωλιά καὶ κλωσοῦν τ' αὐγουλάκια τους.

Ὁ πελαργὸς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῆ καθόλου. Στέκεται μὲ τὸ ἓνα πόδι καὶ ὅλο συλλογίζεται: « Δὲ βρῆκα ἐδῶ τῆ γυναικα μου, ὅπως περίμενα. Ποῦ νὰ εἶναι καὶ τί νὰ γίνεται τάχα; Γλίτωσε ἀπὸ κείνη τὴν Μπόρα ἢ μήπως πνίγηκε στὴ θάλασσα; »

Αὐτὰ συλλογίζεται ὁ πελαργὸς καὶ ἀπὸ τῆ συλλογῆ του δὲν μπορεῖ νὰ κλείση μάτι ὅλη νύχτα, ἄς εἶναι καὶ τόσο κουρασμένος.

§ 9. Ἦρθε ἡ Ἄνοιξη!

1. Στὴν Κερασιὰ ὅλοι κοιμοῦνται. Ποῦ νὰ νιώσουν πὼς ἦρθε ἡ Ἄνοιξη! Ποῦ νὰ δοῦν τὸν πελαργὸ καὶ τὰ χελιδόνια! Εἶναι μεσάνυχτα καὶ ὅλοι κοιμοῦνται.

Τὴν ὥρα αὐτὴ ἀπὸ τὸ κοντινὸ δάσος τῆς Κερασιᾶς ἀκούστηκε μιὰ παράξενη φωνή: « Κούκου, κούκου, κούκου! » Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ κούκου, ποὺ ἔλεγε: « Τὰ μάθατε; Πάει ὁ Χειμῶνας! Ἦρθε ἡ Ἄνοιξη! »

2. Όταν ο Βοριάς άκουσε τή φωνή του κούκου, καταθύμωσε. Κλείστηκε στο παλάτι του και έπαυσε τὸ φύσημά του. Ἡ Μπόρα, ἡ κόρη του, εἶχε κουραστῆ πρωτύτερα.

Μόλις έφυγε ο Βοριάς, έφτασε ο Φουσκοδεντρίτης. Ζεστός ζεστός και άπαλός άπλώθηκε ἡσυχά σέ ὄλη τήν Κερασιά. Έφτασε ὡς τήν κορφή του διπλανού βουνού της.

3. Ένωσαν τὸ μαλακό τὸ φύσημα του Φουσκοδεντρίτη τὰ μπουμπούκια τῶν δέντρων και τῶν λουλουδιῶν τῆς Κερασιᾶς, και άρχισαν νά μιλοῦν τὸ ένα με τὸ άλλο έτσι :

« Καλέ, τί γλύκα εἶναι αὐτή άπόψε! Τί ζεστό αεράκι φυσᾶ τώρα; Χωρίς άλλο θά ἦρθε ἡ Ἄνοιξη. Ἄς άνοιξῶμε κι εμεῖς λίγο τὰ φύλλα μας, νά τήν καλωσορίσωμε αὔριο τὸ πρωί ».

Ὡς τὸ πρωί τὰ περισσότερα μπουμπούκια τῶν δέντρων και τῶν λουλουδιῶν τῆς Κερασιᾶς βρέθηκαν άνοιγμένα. Ἡθελαν νά καλωσορίσουν τήν Ἄνοιξη.

4. Μόνο τὰ χιόνια του άντικρινού βου-

νοῦ δὲν εὐχαριστήθηκαν: « Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ ἔρθῃ τόσο γρήγορα ἢ Ἄνοιξη; Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ μᾶς ἀφήσῃ ὁ πατέρας μας, ὁ Βοριάς, μονάχα μας; » ἔλεγαν· καὶ ἀπὸ τῆ λύπη τοὺς ἄρχισαν νὰ κλαίνε.

Ὡς τὸ πρῶτὸν τα χιόνια τοῦ βουνοῦ τῆς Κερασιᾶς εἶχαν λιώσει ἀπὸ τὰ κλάματα· καὶ ἔτσι δὲν εἶδαν τὴν Ἄνοιξη καὶ δὲν τὴν καλωσῶρισαν.

§ 10. Ποιὸς πρωτοεἶδε τὰ χελιδόνια;

1. Ὄταν ξημέρωσε, ξύπνησαν τὰ χελιδόνια καὶ εἶπαν στὸν πελαργό:

« Ἡ πελαργίνα σου δὲν ἦρθε ἀκόμη, καλέ μας γείτονα. Μπορεῖ ὅμως νὰ φανῆ σήμερα μὲ τὸ καλό. Ἐμεῖς ὥστόσο σ' εὐχαριστοῦμε πάλι. Τώρα θὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τί γίνεται ἡ φωλιά μας. Γειά σου καὶ καλὸ δέξιμο! »

— Γειά, χαρά σας, καλὰ χελιδονάκια! Καὶ νὰ περνᾶτε ποτε πότε ἀπὸ ἐῷ, νὰ βλέπομαστε. Σήμερα θὰ λείψω ὅλη μέρα. Θὰ πᾶω νὰ γυρέψω τὴ γυναῖκα μου » εἶπε κι ἐκεῖνος.

Ἀμέσως πέταξαν ἀπὸ τὴ σκεπὴ τοῦ κύρ Φῶτῃ τὰ τρία πουλιὰ πρῶτὸν πρῶτῷ. Τὰ

χελιδόνια γιά τὸ σπίτι τοῦ μπαρμπα-Στάθη, καὶ ὁ πελαργὸς μακριὰ ἀπὸ τὰ σπίτια τῆς Κερασιᾶς.†

2. Ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Ρήγας καὶ ἡ Ρήνα εἶχαν ξυπνήσει, καὶ ἄρχισαν νὰ ἐτοιμάζονται γιά τὸ σχολεῖο. Ἦταν κάτω στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τους, καὶ πλένονταν στὴ βρύση.

Τότε ἀκοῦν ἓνα δυνατὸ τσιτσιρίσμα : τσίου, τσίου, τσίου ! Σηκώνουν τὰ μάτια καὶ βλέπουν δυὸ σπαθάτα πουλάκια νὰ σκίζουν τὸν ἀέρα, σὰ σαῖτες, καὶ νὰ περνοῦν μπροστά τους :

« Χελιδόνια, χελιδόνια ! Ἦρθαν τὰ χελιδόνια, τ' ἀκοῦτε ; Ἦρθαν τὰ χελιδόνια ! » φώναξαν σὰν τρελὰ καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ ἀμέσως ἔτρεξαν στὴ γιαγιά τους νὰ πάρουν τὰ συχαρίκια.

3. « Δὲ σᾶς τὸ ἔλεγα ἐγώ, παιδιὰ μου ; Ἡ Ἄνοιξη δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἔρθη μοναχὴ της· πρέπει νὰ φέρη καὶ τὰ χελιδόνια. Νά, σήμερα πρωτομαρτιά, ἦρθαν καὶ αὐτά. Καλῶς ἦρθαν, καὶ τοῦ χρόνου νὰ εἴμαστε καλά » εἶπε ἡ γιαγιά γελαστή καὶ χάρισε

στο καθένα ἔγγονι της ἀπὸ ἓνα πενήντα-
ράκι.

— « Τί λές, γιαγιά, μᾶς ἔφεραν τοὺς
μάρτηδες; » ρώτησε ἡ Ρήνα.

— « Πιστεύω » εἶπε ἡ γιαγιά. « Πάρτε
καὶ τὴ Βάσω καὶ πᾶτε στὸ περιβόλι μας.
Ψάξετε σ' ὅλα τὰ δέντρα του. Ὅταν σᾶς
φέρνουν τὰ χελιδόνια μάρτηδες, ἐκεῖ πάντα
τοὺς κρεμοῦν ».

§ 11. Ἡ Ἄνοιξη πέρασε καὶ ἀπὸ τὸ περιβόλι
τοῦ κυρ Φώτη Καλομοίρη.

1. Ἄμα τ' ἄκουσαν αὐτὰ ὁ Ρήγας καὶ ἡ
Ρήνα, τρέχουν, ξυπνοῦν γρήγορα τὴ Βάσω,
συγυρίζονται καὶ τραβοῦν ἴσια στὸ πε-
ριβόλι τους. Ἦθελαν νὰ βροῦν τοὺς μάρτη-
δες καὶ νὰ τοὺς δέσουν, πρὶν τοὺς δῆ ὁ ἥ-
λιος.

Ὁ Βελής, ὁ σκύλος τους, τοὺς ἀκολού-
θησε ὅπως πάντα, ἀπροσκάλεστος!

2. Ἐνας τοῖχος ψηλὸς χῶριζε τὴν αὐλὴ
ἀπὸ τὸ περιβόλι, κι ἓνα χαμηλὸ πορτάκι
ἔνωσε τὰ δύο αὐτὰ μέρη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ
κυρ Φώτη Καλομοίρη.

Μόλις μπῆκαν μέσα, τοὺς φάνηκε τὸ πε-
ριβόλι τους ἀγνώριστο. Ὅλα τὰ δέντρα του

ἦταν ἀνθισμένα καὶ σκόρπιζαν μιὰ γλυκιά μυρουδιά.

Μικρὲς πεταλοῦδες, ἄσπρες καὶ παρδαλές, πετοῦσαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ: « Περύεργο » εἶπε ὁ Ρήγας. « Ἐδῶ καὶ μιὰ ἐβδομάδα, πού εἶχαμε ἔρθει, τὰ δέντρα τοῦ περιβολιοῦ μας ἦταν ἀστόλιστα. Πῶς ἀνθισαν τόσο γρήγορα τώρα; »

— « Θὰ πέρασε καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἡ Ἄνοιξη » ἀπάντησε ἡ Ρήνα.

— « Δὲ μᾶς εἶπε ἡ γιαγιά, πῶς χτὲς τὸ βράδυ ἔφτασε στὸ χωριό μας μαζί μὲ τὰ χελιδόνια; Χωρὶς ἄλλο θὰ πέρασε καὶ ἀπὸ τὸ περιβόλι μας. Αὐτὴ θ' ἀνοιξε γρήγορα τὰ δέντρα του. Ἄς δοῦμε ὁμῶς, μᾶς ἔφεραν τὰ χελιδόνια τὰ δῶρα μας; »

§ 12. Τὰ δῶρα τῶν χελιδονιῶν.

1. Τὰ παιδιά προχώρησαν παραμέσα. Ἐκεῖ εἶδαν μιὰ κοντὴ καὶ φουντωτὴ μηλίτσα, μιὰ φραγκομηλιά. Ἦρθαν κοντὰ της καὶ ἄρχισαν νὰ κοιτάζουν στὰ κλωνάρια της:

« Μήπως ἄφησαν ἐδῶ σ' ἐσένα τίποτε γιὰ μᾶς τὰ χελιδόνια, καλὴ μηλίτσα; » ρώτησε ὁ Ρήγας καὶ ἄρχισε νὰ παρατηρῇ μὲ προσοχὴ στὰ κλωνάρια της.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φύσηξε ὁ Φουσκοδεν-
τρίτης καὶ σήκωσε ψηλά τ' ἀνθισμένα κλω-
νάρια τῆς φραγκομηλιάς.

« Δὲ βλέπεις, Ρήγα, πὼς μᾶς λέει « ὄχι,
ὄχι; » Πᾶμε στὴν κορομηλιά » εἶπε ἡ ἀδερ-
φή του.

2. Στὴν κορομηλιά εἶδαν τὰ τρία ἀδέρφια
μιὰ μέλισσα. Στεκόταν μιὰ στιγμὴ μέσα σὲ
κάθε λουλούδι τῆς καὶ ὕστερα πετοῦσε πα-
ραπέρα. ·

« Μήπως εἶδες πουθενὰ τίποτε μάρτηδες ;
Ἐσὺ γυρίζεις σ' ὅλα τὰ δέντρα καὶ σ' ὅλα
τὰ λουλούδια. Πές μας, σὲ παρακαλοῦμε,
καλὴ μέλισσα » ρώτησε ἡ Ρήνα.

— « Ζούν ζο'ν ζούν! » ἔκαμε τότε ἡ μέ-
λισσα, σὰ νὰ ἔλεγε : « Πᾶτε παραπέρα ! Πα-
ραπέρα πᾶτε ! »

3. Πῆγαν καὶ στὴ βερικοχιά. Ἐψάξαν
καὶ στὴ μεγάλη κυδωνιά, καὶ ἐκεῖ ὁμως δὲ
βρῆκαν τίποτε.

« Μᾶς μένει μόνο ἡ μυγδαλιά » εἶπε ὁ
Ρήγας· καὶ ἔτρεξε μὲ τ' ἀδέρφια του ὡς τὴ
μυγδαλιά.

Ἐκείνη δὲν εἶχε διόλου λουλούδια. Ἄρχισε
πιὰ νὰ δένη τὰ σταχτοπράσινα τσάγαλά τῆς.

« Νά οι μάρτηδες, νάτοι! Έδῶ ἄφησαν τὰ δῶρα τους τὰ χελιδόνια » φώναξε ἡ Ρήνα χαρούμενη, δείχνοντας στ' ἀδέρφια της τρεῖς μικρὲς κλωστὲς ἀσπροκόκκινες.

— « Γρήγορα, γρήγορα! εἶπε ὁ Ρήγας, πρὶν νὰ φτάση ὡς ἐδῶ ἡ πρώτη ἀκτίνα τοῦ ἡλίου ».

4. Στη στιγμή τότε ἡ Ρήνα μ' ἓνα ραβδί μακρὸ ξεκρεμᾷ τις ἀσπροκόκκινες ἐκεῖνες κλωστές, καὶ δένει ἀπὸ μιὰ στο χέρι τοῦ Ρήγα καὶ τῆς Βάσως.

Ἵστερα ὁ Ρήγας ἔδεσε καὶ αὐτῆς τὴν τρίτη παρδαλὴ κλωστή καὶ τῆς εἶπε :

Ὅποχει κόρη ἀκριβὴ
τοῦ Μάρτη ὁ ἥλιος μὴν τὴ δῆ!

5. Σὲ λίγο ὁ ἥλιος μὲ τις ἀκτῖνες του χρύσωσε τὰ μαλλιά καὶ τῶν τριῶν παιδιῶν, μὰ ἦταν ἀργὰ πιά. Ἐκεῖνα δὲ φοβοῦνται μὴν τὰ μαυρίση ὁ ἥλιος τοῦ Μαρτιοῦ. Πρόφτασαν κι ἔδεσαν τὸ μάρτη τους.

§ 13. Χελιδόνι γύρισε, καλοκαίρι μύρισε.

Καθὼς γυρίζουν στο σπίτι τους τὰ τρία ἀδέρφια, εἶναι ὄλο χαρά. Κοιτάζουν ὀλοένα τοὺς μάρτηδες, χαίρονται καὶ τραγουδοῦν αὐτὸ τὸ τραγουδάκι :

Πάει, χάθηκε τὸ χιόνι,
κι ἔφτασε τὸ χελιδόνι.
Νά, τὸ βλέπει τὸ παιδί
καὶ πηδᾷ καὶ τραγουδεῖ :

« Τὸ χαμόμηλο θὰ βγῆ
καὶ θὰ λουλουδίση ἢ γῆ.
Χελιδόνι γύρισε,
καλοκαίρι μύρισε ».

Ἡ γιαγιά, πού ζαρωμένη
τὸν καλὸ καιρὸ προσμένει:
« Ἦρθε, λέει, τὸ πουλί
μὲ τὴν ὥρα τὴν καλή.
Χελιδόνι γύρισε,
καλοκαίρι μύρισε ».

Ἡ τριανταφυλλιά θ' ἀρχίση
νὰ φουντώση καὶ ν' ἀνθίση·
κι ὁ παππούς μὲ τὸ ραβδί
στὸ προσήλιο θενὰ βγῆ.
Χελιδόνι γύρισε,
καλοκαίρι μύρισε.

Ὁ βοσκός, πού δὲ θ' ἀργήση
τὸ χειμάδι του ν' ἀφήση,
μὲ τὰ πρόβατα μιλεῖ:
« Τὸ βουνὸ μᾶς προσκαλεῖ.
Χελιδόνι γύρισε,
καλοκαίρι μύρισε ».

§ 14. Ποιά παιδιά πρωτοβλέπουν τὸν πελαργό;

1. Τὸ ἀπόγεμα τῆς ἴδιας ἡμέρας τὰ παιδιά τῆς γειτονιάς, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἦταν μαζεμένα στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας κι ἔπαιζαν. Τὰ κορίτσια ἔπαιζαν σκοινάκι, τ' ἀγόρια τὶς σβοῦρες.

Ἐπάνω στὰ παιγνίδια τους ἐκεῖνα ἀκοῦν ἔξαφνα τὸ Ρῆγα νὰ φωνάζη: « Ἐνα ὄρνιο, παιδιά! Κοιτάξτε, ἓνα ὄρνιο! »

Τὰ παιδιά ἀφήνουν τότε τὸ παιγνίδι τους καὶ κοιτάζουν στὸν οὐρανό. Καὶ νὰ, βλέπουν ἓνα μεγάλο πουλι νὰ πετᾷ πολὺ ψηλὰ καὶ νὰ φέρνῃ βόλτες μεγάλες γύρω στὴν Κερασιά.

« Ἀλήθεια ὄρνιο θὰ εἶναι ἀλίμονο στὶς κόττες μας! » εἶπαν στὴν ἀρχὴ τὰ παιδιά.

2. Σιγὰ σιγὰ ὅμως τὸ πουλι ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει πιὸ χαμηλὰ καὶ νὰ φαίνεται καλύτερα.

Τότε ἀκούστηκε ἓνα ἄλλο παιδί νὰ φωνάζη χαρούμενο: « Δὲν εἶναι ὄρνιο· εἶναι πελαργός. Πελαργός εἶναι, παιδιά, δὲν τὸν βλέπετε; Ἄσπρες καὶ μαῦρες στὴν ἄκρη οἱ

φτεροῦγες του, καὶ ὅλα τ' ἄλλα φτερά του
κάτασπρα »

— « Ναί, ναί, Πελαργὸς εἶναι » λένε καὶ
τ' ἄλλα καὶ ἀμέσως ἀρχίζουν νὰ χτυποῦν
τὰ παλαμακία τους καὶ νὰ τραγουδοῦν αὐτὸ
τὸ τραγουδάκι.

« Πελαργέ μας, πελαργέ,
ποῦναι ὁ συντροφός σου ;
Νὰ χτυπῆστε τὰ γουδιά,
νὰ χορέψουν τὰ παιδιά,
ὥσπου νάρθη ἡ πασχαλιά
μέ τὰ κόκκινα τ' αὐγά ».

Καὶ στ' ἀληθινά, τὸ πουλί ἐκεῖνο ἦταν
πελαργός· ἦταν ὁ πελαργὸς τοῦ σπιτιοῦ τοῦ
κὺρ Φώτη Καλομοίρη. Τέτοια ὦρα γύριζε,
χωρὶς νὰ ἔχη βρῆ τὴν πελαργίνα του.

§ 15. « Καλῶς τὸν ἐδεχτήκατε τὸν πελαργό σας,
κυρὰ Κατίνα ! »

1. Καθὼς τραγουδοῦν τὰ παιδιά, κοιτά-
ζουν ποῦ θὰ πάη νὰ καθίση ὁ πελαργός,
θέλουν νὰ τρέξουν, νὰ πάρουν τὰ συχα-
ρίκια.

Ὁ πελαργὸς ἀκούει ἀπὸ ψηλά τὸ τρα-

γούδι τῶν παιδιῶν, καὶ λέει μὲ τὸ νοῦ του:
« Ἐννοια σας, καλὰ παιδιὰ! Θὰ ἔρθη σὲ λί-
γο καὶ ὁ σύντροφός μου, καὶ τότε θὰ χα-
ρῆτε πιὸ πολὺ ».

Ἵστερα χαμηλώνει σιγὰ σιγὰ, καὶ στὸ
τέλος καθίζει στὴ στέγη τοῦ γειτονικοῦ

σπιτιοῦ, στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κὺρ Φώ-
τη Καλομοίρη:

« Καὶ ἀπ' ἐδῶ ψηλὰ μπορῶ νὰ βλέπω
καλὰ, ποιὸς ἔρχεται καὶ ποιὸς διαβαίνει »
εἶπε ὁ πελαργός· καὶ κροτάλισε δυνατὰ

μέ τή μεγάλη κόκκινη μύτη του. "Ηθελε νά εὐχαριστήση κι αὐτὸς τὰ παιδιά.

2. « Ὁ πελαργός μας εἶναι! Ὁ δικός μας ὁ πελαργός εἶναι! Νά, δὲ βλέπετε; Κάθισε μέσα στή φωλιά στὸ σπίτι μας » φωνάζει ἡ Ρήνα δυνατὰ καὶ χτυπᾷ τὰ παλαμάκια τῆς δυνατώτερα.

— « Τί καλὰ » λέει καὶ ἡ Βάσω. « Χωρίς ἄλλο θὰ μοῦ ἔφερε χάντρες ».

— « Μὰ πῶς ἦρθε μονάχος; Πῶς δὲν ἦρθε καὶ ὁ σύντροφός του; » ρωτᾷ ὁ Ρήγας.

— « Μπορεῖ νά εἶναι στή βοσκή » τοῦ ἀποκρίνεται ἓνα παιδί.

Ὅστερα τὸ ἴδιο γυρίζει καὶ λέει στ' ἄλλα· « Ἐμπρός, παιδιά, ἔμπρός στῆς κυρα-Κατίνας, τῆς Καλομοίραινας, νά τῆς πάρωμε τὰ συχαρίκια ».

3. Στὴ στιγμή ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδιά τρέχουν στὸ σπίτι τοῦ κυρ Φῶτη Καλομοίρη, καὶ λαχανιασμένα λένε στή μητέρα τοῦ Ρήγα, τῆς Ρήνας καὶ τῆς Βάσως: « Καλῶς τὸν ἐδεχτήκατε τὸν πελαργό σας, κυρὰ Κατίνα, καὶ τοῦ χρόνου νά εἴστε καλά! »

Ἡ κυρὰ Καλομοίραινα, γελαστὴ εὐχαρί-

στησε τὸ κάθε παιδί μὲ φουντούκια, μὲ
στραγάλια καὶ σταφίδες.

§ 16. Ὁ πελαργὸς καὶ τὰ χελιδόνια εἶναι λυπημένα.

Νύχτωσε πιά! Τ' ἀστέρια λαμπυρίζουν
στὸν οὐρανό, σὰν καντηλάκια ἀμέτρητα. Ὅ-
λα τὰ παιδιά τῆς Κερασιᾶς ἔχουν μαζευτῆ
στά σπίτια τους, καὶ κάθονται μὲ τοὺς δι-
κούς τους χαρούμενα. Μόνο ὁ πελαργὸς καὶ
τὰ χελιδόνια δὲ χαίρονται.

Ἐκεῖνος στέκει μ' ἓνα πόδι στὴ φωλιά
του, καὶ ὅλο συλλογίζεται καὶ λέει μέσα του :
« Θὰ ἰδῶ τάχα αὔριο τὴ γυναῖκα μου ; »

Τὰ χελιδόνια πάλι, κουρνιασμένα σ' ἓνα
παράθυρο τῆς ἐκκλησίας, ρωτοῦν τὸ ἓνα τὸ
ἄλλο : « Ποιὸς τάχα νὰ μᾶς χάλασε τὴ φω-
λιά μας ; Θὰ μπορέσωμε νὰ βροῦμε κανένα
μέρος προφυλαγμένο, νὰ τὴν ξαναχτίσω-
με ; »

§ 17. Τὰ χελιδόνια μαθαίνουν ποιὸς τοὺς
χάλασε τὴ φωλιά.

1. Ἡν ἄλλη μέρα, πρωὶ πρωὶ, τὰ χελι-
δόνια πέταξαν στὸν πελαργό, τὸ γείτονά
τους· τὸν ἐχαιρέτησαν καὶ τὸν ἐρώτησαν :

« Έμαθες χτές τίποτε για τὴ γυναῖκα σου, καλὴ γείτονα; Ἐμεῖς βρήκαμε χαλασμένη τὴ φωλιά μας. Ποιὸς μᾶς τὴ χάλασε δὲ ξέρομε. Ξέρομε μόνο πὼς ἄλλαξαν οἱ νοικοκυραῖοι τοῦ σπιτιοῦ μας. Γιατί ἄλλαξαν ὁμως, δὲν ξέρομε. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, θὰ μπορέσωμε νὰ μάθωμε τίποτε σήμερα; »

Εἶπαν αὐτὰ τὰ λόγια, κι ἀναστέναξαν τὰ δυὸ χελιδόνια. Ὑστερα πέταξαν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἦρθαν κάτω στὸ αὐλάκι τοῦ νεροῦ. Τὸ αὐλάκι αὐτὸ περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κυρ Καλομοίρη.

Ἐκεῖ βρῆκαν τὴν πάπια τοῦ κυρ Φῶτη ἔπαιρνε τὸ πρωινὸ τῆς λουτροῦ.

« Μήπως ξέρεις, καλὴ γειτόνισσα, ποιὸς μᾶς χάλασε τὴ φωλιά μας; » ρώτησαν τότε.

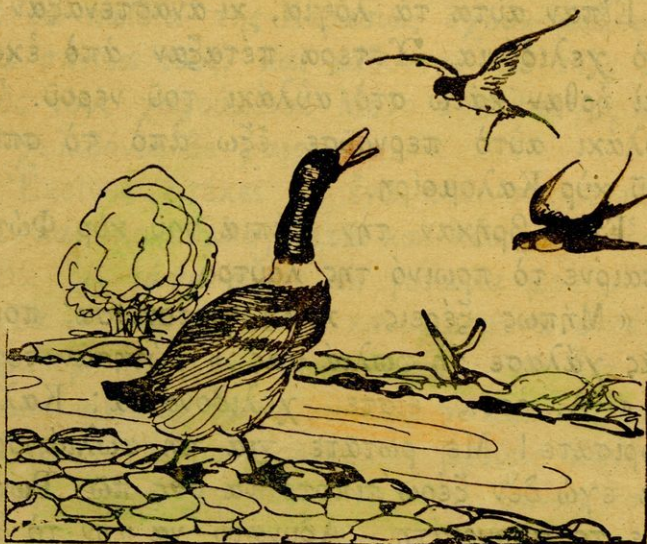
« Ἄ, ἐσεῖς εἰστε, χελιδονάκια; Καλωσῶρίσατε! Μὲ ρωτᾶτε γιὰ τὴ φωλιά σας· μὰ ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε νὰ σᾶς πῶ. Ρωτῆστε τὸ σπουργίτη. Ἀδύνατο νὰ μὴν τὸ ξέρῃ αὐτός. Γυρίζει κάθε μέρα ὅλα τὰ σπῖτια τῆς γειτονιάς, καὶ βλέπει καὶ μαθαίνει τί γίνεται μέσα στὸ καθένα ».

3. Τὰ χελιδόνια εὐχαρίστησαν τὴν πάπια, καὶ πέταξαν νὰ βροῦν τὸ σπουργίτη.

Τὸν ἐβρῆκαν στὴν αὐλὴ τοῦ κυρ Φῶτη.

Τὴν καθάριζε ἀπὸ τὰ ψίχουλα τοῦ τραπέζιου. Πηδώντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σὰ νὰ χόρευε, μάζευε τὰ ψίχουλα ἕνα ἕνα καὶ τὰ κατάπινε γρήγορα.

Τὰ χελιδόνια ρώτησαν καὶ αὐτὸν τὰ ἴδια. Ἐκεῖνος τοὺς ἀποκρίθηκε:

«Α! ἔσεῖς εἶστε, χελιδονάκια;» (σελ. 31).

«Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸ Δῆμο, τὸ γειτονό-
παιδο, τὸ γιὸ τοῦ κύρ Δαφνῆ, αὐτοῦ τοῦ
νέου νοικοκύρη πὺ ἀγόρασε τὸ σπίτι τοῦ
μπαρμπα-Στάθη; Αὐτὸ τὸ παιδί, μόλις ἤρ-
θε στὸ νέο σπίτι τους, τὴν ἴδια μέρα μ' ἕ-
να μακρὺ καλάμι χάλασε τὴ φωλιά σας».

— «Καὶ τί τοῦ ἔφταιγε ἡ φωλιά μας;»
ρώτησαν τὰ χελιδόνια.

— «Μήπως τοῦ φταίω κι ἐγὼ τίποτε καὶ
μ' ἔχει πάντα καρτέρι; Ποῦ νὰ ξεμουτίσω
στὴν αὐλή τους; Πάντα μὲ κυνηγᾶ μὲ τὸ
λάστιχο καὶ μὲ τὶς πέτρες στὰ χέρια, γιὰ νὰ
μὲ σκοτώσῃ!»

§ 18 Ὁ Δῆμος φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κῦρ
Φώτη, χωρὶς νὰ τὸν διώξουν.

1. Τὰ χελιδόνια δὲ ζητοῦσαν νὰ μάθουν
περισσότερα· ἀμέσως παίρνουν τὴν ἀπόφα-
σὴ τους. Καὶ νὰ τα τῶρα καὶ τὰ δύο, ἴσια
στὸ σπίτι τοῦ κῦρ Φώτη.

Πετοῦν ἐδῶ κι ἐκεῖ καὶ τὸ ἐξετάζουν ὁ-
λόκληρο. Θέλουν νὰ βροῦν τὸ πιὸ προφυλα-
γμένο μέρος γιὰ τὴ νέα φωλιά τους.

Καὶ τὸ βρῆκαν· εἶναι τὸ χαγιατί τοῦ
σπιτιοῦ. Ἐκεῖ μῆτε ἡ Ψιψίνα τοῦ κῦρ Φώτη,
μῆτε ὁ γιὸς τοῦ κῦρ Δαφνῆ θὰ μποροῦν νὰ
φτάσουν τὴ φωλιά τους. Ὅσο γιὰ τὸ Ρήγα
καὶ γιὰ τ' ἀδέρφια του, δὲν τὰ φοβοῦνται
διόλου: «Ἄν ἦταν κακὰ παιδιὰ, λένε, τὰ
παιδιὰ τοῦ κῦρ Φώτη, θὰ χαλοῦσαν καὶ τὴ
φωλιά τοῦ πελαργοῦ».

Ἔτσι ἀρχίζουν τὴ δουλειά τους.

2. Τὸ ἀπομεσήμερο, ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητό, ὁ Ρήγας μὲ τ' ἀδέρφια του καὶ τὰ παιδιά τῆς γειτονιάς μαζεύτηκαν στὸ χαγιάτι τους, καὶ ἄρχισαν νὰ παίζουν. Ἐκεῖ εἶναι καὶ ὁ Δῆμος, τὸ παιδί τοῦ κύρ Δαφνῆ, τοῦ νέου γείτονα.

Ἐξαφνα ὅλα τὰ παιδιά ἀκοῦν τὴ Ρήνα νὰ φωνάζη: «Τί καλά! θὰ ἔχωμε στὸ σπίτι μας καὶ φωλιά χελιδονιῶν· κοιτάξετε!» καὶ ἔδειξε κατὰ τὴ γωνιά τοῦ χαγιατιοῦ τους. Ἐκείνην τὴν στιγμή τὰ δυὸ χελιδόνια θεμέλιωναν τὴ φωλιά τους. Προσπαθοῦσε τὸ καθένα νὰ κολλήσῃ μὲ τὴ μύτη του ἀπὸ ἓνα κομματάκι μαλακὸ πηλό.

3. Τὰ παιδιά σταμάτησαν τότε τὸ παιχνίδι τους, γιὰ νὰ παρατηρήσουν τὰ χελιδόνια. πῶς ἔχτιζαν τὴ φωλιά τους.

Κάποτε δὲν κολλοῦσε καλά ὁ πηλὸς καὶ ἔπεφτε ἀπὸ τὴ θέση του. Τὰ χελιδόνια ἀκούραστα ἔφερναν ἄλλο κομμάτι, καλύτερα ζυμωμένο, καὶ τὸ κολλοῦσαν ἐκεῖ πού ἔπρεπε:

«Κοιτάξε, σὰ νὰ εἶναι χτίστες» εἶπε ἓνα παιδί.

— «Τί λές, παιδάκι μου; Τὰ χελιδόνια εἶναι καλύτερα ἀπὸ τοὺς χτίστες. Ἐκεῖνοι

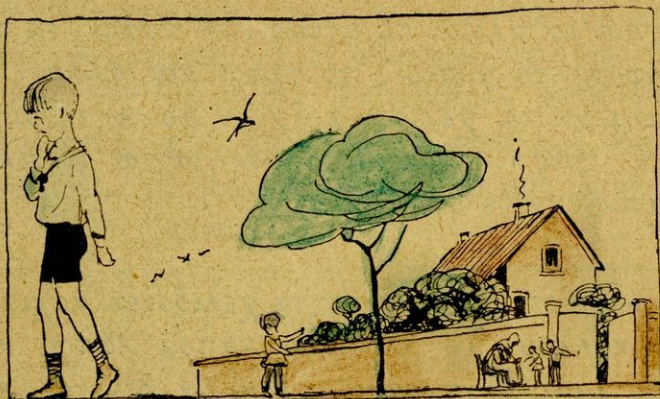
ἔχουν ἔργαλειά, τὸ φτυάρι, τὸ τσαπί, τὸ πηλοφόρι, τὸ μυστρί, τὸ σφυρί καὶ ἄλλα. Τὰ καημένα τὰ χελιδόνια ἔχουν μόνον τὴ μυτίτσα τους». Ἔτσι εἶπε ἡ γιαγιά Βασίλω, καθὼς ἔγενεθε στὴ ρόκα της.

4. Ὅστερ' ἀπὸ λίγο τὰ χελιδόνια ἄρχισαν νὰ κολλοῦν μὲ τὸν πηλὸ κάπου κάπου καὶ ἀπὸ κανένα ἀχυράκι: «Γιὰ νὰ δένεται καὶ νὰ σφίγγη καλύτερα ὁ πηλός, καὶ νὰ στερεώνεται πιὸ πολὺ ἢ φωλιά τους» ξαναεἶπε ἡ γιαγιά.

— «Καὶ σὲ πόσες ἡμέρες θὰ μπορέσουν νὰ τελειώσουν τὸ χτίσιμο γιαγιά;» ρώτησε ἡ Ρήνα.

— «Μπορεὶ νὰ χρειαστοῦν καὶ μιὰ ἑβδομάδα. Πρέπει νὰ κοπιᾶσουν πολὺ τὰ καημένα τὰ χελιδονάκια μας, ὥσπου νὰ τελειώσουν τὴ φωλίτσα τους» ἀπάντησε ἡ γιαγιά.

— «Κι ἐγὼ γιὰ μιὰ στιγμή χάλασα τὴ φωλιά τῶν χελιδονιῶν τοῦ σπιτιοῦ μας» μурμουύρισε μέσα του ὁ Δῆμος καὶ δίχως νὰ τὸν διώξη κανεὶς, ἔφυγε μετανιωμένος καὶ μὲ σχυμμένο τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κυρ Φώτη.

... και δίχως νά τόν διώξη κανείς, ἔφυγε ἀπό τὸ σπίτι τοῦ κυρ Φώτη.

§ 19. «Θὰ φροντίσω νὰ μάθω περισσότερα
γιὰ τὴ γυναῖκα μου».

1. Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ δειλινό, ὅλα τὰ ἀγόρια τῆς γειτονιάς τοῦ Ρήγα εἶχαν βγῆ ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ πετοῦσαν τοὺς ἀετούς των.

Ὁ Ρήγας πετᾶ ἓνα μεγάλο σταυραϊτό. Κρατεῖ στὰ χέρια μιὰ χοντρή καλούμπα, κι ὅλο ἀμολάει, κι ὅλο ἀμολάει: «Θὰ σᾶς περάσω ὅλους» φωνάζει στ' ἄλλα παιδιά. «Νά, θὰ περάσω κι ἐκείνον τὸν πελαργὸ πού πετᾶ στὰ σύννεφα» ξαναλέει καὶ δείχνει κατὰ τὸν οὐρανό.

2. Ποιός πελαργός ἦταν ἐκεῖνος, πού ζητοῦσε νά τόν ξεπεράση μέ τόν ἀετό του ὁ Ρήγας;

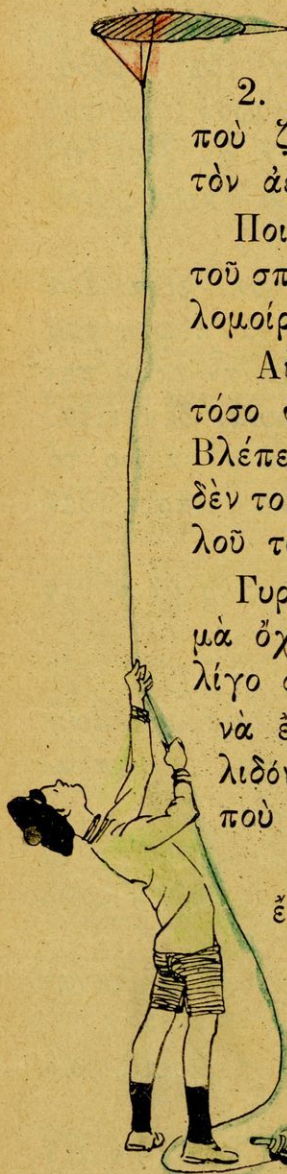
Ποιός ἄλλος ἀπό τόν πελαργό τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κύρ Φῶτη τοῦ Καλομοίρη.

Αὐτός εἶνε πού πετᾶ τέτοια ὦρα τόσο ψηλά. Γυρίζει ἀπό τὸ ψάξιμο. Βλέπει τοὺς ἀετοὺς τῶν παιδιῶν, μὰ δέν τοὺς προσέχει διόλου· ἔχει ἄλλοῦ τὸ νοῦ του.

Γυρίζει καὶ σήμερα λυπημένος, μὰ ὄχι σάν καὶ χτές. Καθίζει σὲ λίγο στὴ φωλιά του καὶ περιμένει νὰ ἔρθουν οἱ φίλοι του, τὰ χελιδόνια. Θέλει νὰ τοὺς πῆ κάτι πού ἔμαθε γιὰ τὴ γυναῖκα του.

Μόλις τόν βλέπουν ἐκεῖνα, ἔρχονται.

3. «Κάτι ἔμαθα σήμερα, καλὰ μου χελιδόνια» ἄρχισε νὰ λέη ὁ πελαργός ἀμέσως. «Ἐκεῖ πού γύριζα στὸ λιβάδι τῆς Κερασιάς,

βρίσκω έναν παλιό μου φίλο, ένα γερανό. Είχαμε ξεκινήσει μαζί, να έρθωμε για την Κερασιά. Τόν ρωτώ, αν είδε ή αν ξέρη τίποτε για τη γυναίκα μου, κι εκείνος μου λέει αυτά :

« Πάνω σ' εκείνη την πόρα, είδα ένα μεγάλο πουλί, σαν κι εμάς, να πέφτη στο κατάστρωμα ενός καραβιού. Μα αν ήταν πελαργός ή γερανός ή άλλο πουλί, δεν είδα. Που μπορούσα να ιδώ καθαρά σ' εκείνο το σκοτάδι και το κακό: "Άλλο τίποτε δεν ξέρω».

» Αυτά μου είπε ο γερανός σήμερα το μεσημέρι ».

4. — « Λές να ήταν ή γυναίκα σου το πουλί που έπεσε στο κατάστρωμα του καραβιού: » ρώτησαν τα χελιδόνια.

— « Κάτι μου λέει μέσα μου, πώς αυτή θα ήταν » απάντησε ο πελαργός. « Δεν ξέρω πάλι, μπορεί και να γελιέμαι ».

— « Και τί λές να κάμης τώρα: » ξαναρώτησε το ένα χελιδόνι.

— « Θα φροντίσω να μάθω περισσότερα » αποκρίθηκε ο πελαργός.

— « Ο Θεός να σε βοηθήση, καλό πουλί » είπαν και τα δυο χελιδόνια με μια φωνή.

Ύστερα πέταξαν στο παραθύρι τῆς ἐκκλησί-
ας, γιά νά κουρνιασουν· γιατί κόντευε νά
νυχτώση.

§ 20. «Γιατί δὲν ἤρθε, γιαγιά, ὁ ἄλλος
πελαργός;»

1. Πέρασαν δυὸ τρεῖς μέρες ἀκόμη. Στὸ
μεταξὺ ὅλα τὰ χελιδόνια καὶ ὅλοι οἱ πελαρ-
γοὶ τῆς Κερασιᾶς ξαναῤῥῆκαν τὶς φωλιές
τους, καὶ ἄρχισαν νά τὶς διωρθώνουν καὶ
νά τὶς ἐτοιμάζουν.

Τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ ὁ πελαργός τοῦ σπι-
τιοῦ τοῦ κύρ Φώτη Καλομοίρη, ἀναστενάζει
καὶ λέει μέσα του: «Κι ἐμεῖς τὰ ἴδια θὰ
κάναμε, ἂν ἦταν ἐδῶ ἡ γυναῖκα μου».

2. Ὁ Ρήγας μὲ τ' ἀδέρφια του, ὅταν εἶ-
δαν πῶς δὲν ἔρχεται καὶ ὁ ἄλλος πελαργός,
ἄρχισαν νά στενοχωριοῦνται.

Ρώτησαν λοιπὸν τὴ γιαγιά τους: «Γιατί,
γιαγιά, νά μὴν ἔρθη ἀκόμη καὶ ὁ ἄλλος πε-
λαργός; Πέρσι, θυμᾶσαι; εἶχαν φτάσει μαζὶ
καὶ οἱ δύο».

— «Κάποιο ἐμπόδιο θὰ εἶναι στὴ μέση,
παιδιά μου » ἀποκρίθηκε ἡ γιαγιά Βασίλω,
συλλογισμένη καὶ αὐτῆ.

— «Σὰν τί ἐμπόδιο, γιαγιά;» ξαναρώτησε ὁ Ρήγας.

3. — «Ξέρω κι ἐγώ, παιδί μου; Μπορεῖ ν' ἀρρώστησε· μπορεῖ νὰ κουράστηκε καὶ νὰ ἀπόμεινε στὸ δρόμο κάπου· μπορεῖ καὶ νά...».

— «Νὰ τὸν ἐσκότωσε, λές, κανέννας κυνηγός, γιαγιά;» ρώτησε τρέμοντας ἡ Ρήνα.

— «Ἄ, ὄχι, Ρήνα μου! Δὲν ἤθελα νὰ εἰπῶ αὐτό. Τέτοιο πρᾶμα δὲ γίνεται» εἶπε ἡ γιαγιά. «Κανέννας κυνηγός δὲ σκοτώνει τοὺς πελαργούς. Αὐτὸ τὸ ξέρω καλά· μὰ γιατί νὰ μὴν ἔρθη ἀκόμη ὁ ἄλλος ὁ πελαργός μας, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Τὸ βράδυ, ὅταν ἔρθη ὁ πατέρας σας, ρωτήστε τον. Ἐκεῖνος ξέρεي πιὸ πολλὰ ἀπὸ μένα. Ἐκεῖνος ξέρει γράμματα, μπορεῖ κάτι νὰ σᾶς πῆ».

§ 21. Τί μπορεῖ νὰ ἔπαθε ὁ πελαργός ποὺ λείπει;

1. Τὰ τρία ἀδέρφια δὲ βλέπουν τὴν ὥρα πότε νὰ βραδιάση, καὶ νὰ γυρίση ὁ πατέρας τους ἀπὸ τὴ δουλειά.

Μόλις γύρισε καὶ κάθισαν νὰ δειπνήσουν, τὸν ἐρώτησαν: «Ξέρω κι ἐγώ, παιδιά μου!» ἀπάντησε ἐκεῖνος. «Τὰ καημένα τὰ πουλιά, ὥσπου νὰ ξαναγυρίσουν ἀπὸ τὰ ξένα στὴν

πατρίδα τους, βασανίζονται πολύ. Κάνουν τόσο δρόμο! Περνοῦν στεριές μακρινές, περνοῦν καὶ θάλασσες μεγάλες. Πολλές φορές στὸ δρόμο τοὺς πιάνουν βροχές, χαλάζια, καὶ μπόρες δυνατές. Πολλές φορές δὲ βρίσκουν τί νὰ φᾶνε καὶ πῶς νὰ ξεδιψάσουν· κι ἄλλοτε πάλι ποῦ νὰ ξεκουραστοῦν.

2. » Οἱ πελαργοί, εἶναι ἀλήθεια, εἶναι μεγάλη καὶ δυνατὰ πουλιὰ καὶ ἀντέχουν. Μὰ, μιὰ μπόρα δυνατὴ, σὰν τῆς περασμένης ἐβδομάδας, μπορεῖ κι ἓναν πελαργὸ νὰ τὸν κάμη νὰ χάσῃ τὸ δρόμο του.

» Μπορεῖ ἡ μπόρα ἐκείνη νὰ βρῆκε τοὺς πελαργούς μας ἐπάνω στὴ στεριά, καὶ νὰ πέταξε τὸν πελαργὸ μας σὲ καμιὰ λαγκαδιά, ἢ σὲ κανένα ἀκρογιάλι, ἢ σὲ κανένα δάσος, ἐδῶ γύρω στὴν Κερασιά· καὶ τώρα ὁ κακόμοιρος, πληγωμένος, νὰ μὴν μπορῆ νὰ πετάξῃ καὶ νὰ ἔρθῃ στὴ φωλιά του ».

— « Ἄν ἔγινε αὐτό, τότε βέβαια κανένας χωριανός μας θὰ τὸν βρῆ, καὶ ρωτώντας θὰ μᾶς τὸν φέρῃ » εἶπε ἡ κυρὰ Κατίνα ἡ Καλομοίραινα.

3. — « Μπορεῖ ὅμως ἐκείνη ἡ μπόρα, ἐξακολούθησε ὁ πατέρας, νὰ βρῆκε τοὺς πελαρ-

γούς μας, τὸ πέλαγος, καὶ μὲ τὸ ἄγριο φύσημά της νὰ πέταξε τὸν ἕναν ἀπ' αὐτοὺς μέσα στὴ θάλασσα».

— «Καὶ θὰ τὸν ἐπνίξε δέβαια τὸν κακόμοιρο» εἶπε ἡ Ρήνα ἀνήσυχη.

— «Μπορεῖ νὰ ἔγινε καὶ αὐτὸ πού λές, Ρήνα μου· μπορεῖ ὅμως, καθὼς ἔπεσε, νὰ γλίτωσε ὁ πελαργὸς μας» ἀπάντησε ὁ κύρ Φῶτης.

— «Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ τέτοιο πράγμα, πατέρα;» ξαναρώτησε ἡ Ρήνα.

«Μπορεῖ, παιδί μου, νὰ πρόφτασε ὁ πελαργὸς καὶ νὰ ἔπεσε ἐπάνω σὲ κανένα καϊκι ἢ σὲ βαπόρι. Ἄν ἔγινε αὐτό, τότε βέβαια οἱ ναῦτες δὲ θὰ τὸν ἀφήσουν νὰ πεθάνῃ. Θὰ τὸν περιποιηθοῦν, καὶ ὅταν φτάσουν στὸ πρῶτο λιμάνι, θὰ τὸν βγάλουν στὴ στεριά».

4. — «Καὶ σὰν πού μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ, οἱ ναῦτες, πατέρα;» ρώτησε τώρα ὁ Ρήγας.

— «Μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσουν σὲ κανένα δικό τους σπίτι· μπορεῖ νὰ τὸν παραδώσουν καὶ σὲ κανένα καλὸ παιδί νὰ τὸν περιποιηθῇ, ὥσπου νὰ γίνῃ καλά».

— «Μακάρι νὰ γινόταν αὐτὸ» εἶπε ἡ

Ρήνα. « Τότε σὲ λίγο καιρὸ θὰ μπορούσε νὰ πετάξῃ καὶ νὰ ἔρθῃ νὰ βρῇ τὸ σύντροφό του ».

— « Καὶ νὰ μοῦ φέρῃ καὶ τὶς χάντρες μου » πρόσθεσε ἡ μικρὴ ἢ Βάσω.

— « Βέβαια, βέβαια, Βάσω » ἀποκρίθηκαν γελώντας ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα της.

§ 22. Ποιὸς ἀρχίζει νὰ σκέπτεται γιὰ τὴν πελαργίνα.

1. Τὰ τρία ἀδέρφια εὐχαρίστησαν τὸν πατέρα τους. καλονύχτισαν ὅλους καὶ πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν.

Πηγαίνοντας συλλογίζεται τὸ καθένα διαφορετικὰ γιὰ τὸν πελαργό.

Ἡ Βάσω λέει μὲ τὸν νοῦ της: « Τί πειράζει, ἂν δὲν ἦρθε καὶ ὁ ἄλλος ὁ πελαργός μας. Μπορεῖ κι αὐτὸς ποῦ ἦρθε νὰ μοῦ ἔφερε τὶς χάντρες μου. Ποῦ νὰ περιμένω ἐγώ, ὥσπου νὰ ἔρθῃ ὁ ἄλλος. Ἄς ψάξω αὔριο νὰ δῶ ».

Ἡ Ρήνα πάλι λέει μέσα της: « Θὰ παρακαλέσω τὴν Παναγία στὴν προσευχή μου, νὰ φυλάξῃ τὸν ἄλλο πελαργό μας ἀπὸ κάθε κακό ».

Μὰ καὶ ὁ Ρήγας μουρμουρίζει σιγανὰ καὶ λέει : « Κάτι πρέπει νὰ κάμω γιὰ τὸ χαμένο τὸν πελαργό μας ».

2. Πέφτουν στὰ κρεβάτια τους. Κοιμᾶται σὲ λίγο ἡ Ρήνα καὶ ἡ Βάσω, μὰ τὸ Ρήγα δὲν τὸν πιάνει ὁ ὕπνος. Ὡς τὰ μεσάνυχτα σκέπτεται καὶ ὄλο λογαριάζει τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ τὸν πελαργό.

Ἐπιτέλους κάτι βρῆκε· γιὰτὶ ἀκούστηκε νὰ μουρμουρίζη σιγανὰ : « αὐτὸ πρέπει νὰ κάμω »· καὶ τότε ἀποκοιμήθηκε χαρούμενος.

§ 23 « Ἐμπρός, παιδιά, ὄλοι γιὰ τὸν πελαργὸ τοῦ Ρήγα ».

1. Τὴν ἄλλη μέρα ξημέρωνε Κυριακὴ.

Ἵστερα ἀπὸ τὴ λειτουργία τὰ παιδιά τῆς γειτονιάς τοῦ Ρήγα, συναγμένα στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας, ἐτοιμάζονταν ν' ἀρχίσουν τὸ παιγνίδι.

Σκέπτονται τί νὰ προτιμήσουν. Ὁ ἕνας θέλει τοῦτο καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἄλλο.

2. Τότε τοὺς λέει ὁ Ρήγας : « Μοῦ κάνετε μιὰ χάρη, παιδιά ; »

— « Τί, τί εἶναι, Ρήγα ; Πές το μας ν' ἀκούσωμε ! » ἀπαντοῦν οἱ φίλοι του πρόθυμα.

— « Νά, αὐτὸ θέλω ἀπὸ σᾶς : νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ βρῶ τὸν ἄλλο πελαργὸ τοῦ σπιτιοῦ μας ».

— « Ποιὸν πελαργό ; ρωτᾷ ὁ Χρῖστος ὁ Νεράντζης.

— « Νά, τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ πελαργούς πού ἔχουν τὴ φωλιά τους στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ μας » ἀπαντᾷ ὁ Ρήγας. Καὶ ἀρχίζει νὰ ἐξηγῆ στοὺς φίλους, του τί ὑποψιάζεται, καὶ ἀκόμη τὸ σχέδιό του γιὰ νὰ βροῦν τὸν πελαργό.

3.— « Ἐγὼ, λέει ὁ Γιωργος ὁ Μπίστης, θὰ παρακαλέσω τὰ δυὸ μεγάλα ἀδέρφια μου νὰ γυρέψουν τὸν πελαργὸ ἔξω στὰ χωράφια, πού ἐκεῖ πᾶνε κάθε μέρα. Μὰ καὶ ὁ ἴδιος θὰ σοῦ κάνω πάντα συντροφιά, ὅταν θὰ βγαίνης νὰ τὸν γυρεύης ».

— « Ἐρχομαι κι ἐγὼ μαζί σας. Καὶ τὸν πατέρα μου θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ κοιτάη γιὰ τὸν πελαργὸ στὰ λιβάδια καὶ στὶς ουνοπλαγιές, πού πάει καὶ βόσκει τὰ πρόατα » πρόσθεσε ὁ Κίτσος ὁ Καλουτάς.

— « Κι ἐγὼ θὰ εἰπῶ τοῦ πατέρα μου,

ὅταν γυρίζη μὲ τὴ βάρκα του γιὰ φάρμα-
στὶς ἀκρογιαλιές. νὰ κοιτάζη γιὰ τὸν πε-
λαργό. Καὶ ὅταν θὰ πηγαίνης, Ρήγα, ὁ ἴ-
διος. φώναζε κι ἐμένα, νὰ σοῦ κάνω συν-
τροφιά» εἶπε ὁ Πέτρος Ζαρόκωστας.

— «Κι ἐμᾶς, κι ἐμᾶς, Ρήγα, νὰ μᾶς φω-
νάξης, ὅποτε θέλεις. νὰ σὲ συντροφεύωμε
στὸ ψάξιμο» φώναξαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι
φίλοι τοῦ Ρήγα.

4. — «Κι ἐγώ, Ρήγα, εἶπε ἡ Ρήνα, μὲ
τὶς φίλες μου θὰ φροντίσωμε γιὰ τὸν πε-
λαργό μας. Θὰ τὶς παρακαλέσω νὰ γρά-
φουν σὲ ὅλες τὶς φιλενάδες καὶ τοὺς συγ-
γενεῖς τους στὰ γύρω χωριά, καὶ νὰ ἐξε-
τάσουν γιὰ τὸν πελαργό μας. Μπορεῖ ἔ-
τσι νὰ μάθωμε τίποτε».

5. — «Πολὺ καλὰ», εἶπε τότε ὁ Ρήγας.
«Ἐσύ, Ρήνα. κάμε ὅ,τι εἶπες, κι ἐμεῖς ἀρ-
χίζομε ἀπὸ σήμερα ἐκεῖνο πού ἀποφασίσα-
με. Ἐ! τί λέτε, παιδιά; Πετιούμαστε ὡς
τὸ δάσος σήμερα;»

— «Γιατί ὄχι, Ρήγα: Ἐμπρός, παιδιά!
Ὅλοι γιὰ τὸ δάσος! Ὅλοι γιὰ τὸν πελαρ-
γὸ τοῦ Ρήγα!» φώναξαν τότε τ' ἀγόρια

τῆς γειτονιάς· καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ δάσος·
μὲ χαρά.

§ 24. Ποιὸς ἄλλος φροντίζει γιὰ τὴν πελαργίνα.

1. Τὴν ἴδια μέρα, κατὰ τὸ βράδυ βράδυ,
τὰ δυὸ χελιδόνια ποὺ ξέρομε, πέταξαν στὴ
στέγη τοῦ κύρ Φῶτη καὶ λένε στὸν πελαρ-
γό:

« Τὸ μεγάλο πουλί, ποὺ εἶδε ὁ φίλος σου
ὁ γερανὸς νὰ πέφτη στὸ κατὰστρωμα τοῦ
καραβιοῦ, ἦταν πελαργός ».

— « Καὶ πῶς τὸ ξέρετε αὐτὸ ἐσεῖς; » ρώ-
τησε τρέμοντας ὁ πελαργός ».

— « Μᾶς τὸ εἶπε σήμερα ἓνας γλ ρος.
Ἐέρεις, καλὸ πουλί, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἤρ-
θαμε στὴν Κερασιά, ἀδιάκοπα ρωτοῦμε καὶ
ψάχνουμε κι ἐμεῖς γιὰ τὴν γυναῖκα σου. Σή-
μερα τὸ ἀπόγεμα πετύχαμε ἓνα γλάρο κάτω
στὴν ἀκρογιαλιά καὶ τὸν ἐρωτήσαμε. Ἄκου-
σε τί μᾶς εἶπε :

2. « Σ' ἐκείνη τὴ δυνατὴ τὴ μπόρα, εἶδα
ἓναν πελαργὸ πληγωμένο στὸ κατὰστρωμα
ἓνός караβιοῦ. Εἶδα ἀκόμη κι ἓνα ναύτη
κοντὰ του νὰ τὸν φροντίζη. Ποιὸς πελαργός
ἦταν ἐκεῖνος δὲν ξεύρω· μπορῶ ὅμως νὰ μᾶ-

θω ποῦ πῆγε καὶ ἄραξε τὸ βαπόρι ἐκεῖνο ».

— « Κάμε μας αὐτὴ τὴ χάρη, καλὲ γλάρε » τοῦ εἶπαμε ἐμεῖς.

— « Σὲ λίγες μέρες θὰ τὸ ξέρετε » μᾶς εἶπε· καὶ πέταξε κατὰ τὸ πέλαγος. « Αὐτὰ μάθαμε σήμερα » εἶπαν τὰ χελιδόνια.

— « Ἄ, ἔσεῖς μάθατε πιδὸ πολλὰ ἀπὸ μένα! Σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, καλὰ μου χελιδονάκια » εἶπε ὁ πελαργός.

3. Τὰ δύο χελιδόνια δὲ στάθηκαν ν' ἀκούσουν περισσότερα.

§ 25. Γιὰ ποιὸν φροντίζει ἡ Βάσω.

1. Ὁ Ρήγας, ἡ Ἰήνα καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς ἀπὸ ἡμέρες τώρα φροντίζουν, ὅσο μποροῦν, γιὰ νὰ βροῦν τὸ χαμένο πελαργό.

Τ' ἀγόρια κάθε μέρα, καὶ στὰ σπίτια τους καὶ στὸ δρόμο καὶ στὸ σχολεῖο, δὲν ξεχνοῦν νὰ ρωτοῦν γι' αὐτόν. Ὄταν εὐκαιροῦν, γυρίζουν μὲ τὸ Ρήγα, πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, γύρω ἀπὸ τὴν Κερασιὰ γιὰ νὰ τὸν βροῦν.

Ρώτησαν πολλοὺς, μὰ δὲν ἔμαθαν τίποτε,

Γύρισαν ὄλο τὸ δάσος· γύρισαν καὶ τὰ τρία μεγάλα λιβάδια τῆς Κερασιάς. Ἐφαξάν ἀπὸ ἓνα ἓνα τ' ἀμπέλια καὶ τὰ χωράφια.

Ἀνέβηκαν σὲ ὅλες τὶς γύρω βουνοπλαγιές, κατέβηκαν καὶ στὶς λαγκαδιές τῆς. Γύρεψαν προσεχτικὰ σὲ ὄλο τὸ ποταμάκι τῆς, μὰ δὲ βρῆκαν τίποτε πουθενά.

Τοὺς μένει ἀκόμη νὰ γυρέψουν κάτω στὰ ἀκρογιαλῖα.

Τὰ κορίτσια πάλι ἔχουν γράψει στὰ γύρω χωριά στοὺς συγγενεῖς καὶ στὶς φιλενάδες τοὺς· μὰ κι ἐκεῖ δὲν ἔχουν μάθει ὡς τώρα τίποτε γιὰ τὸν πελαργό. Τί κρῖμα!

2. Ὅλα τὰ παιδιά ἔτσι φροντίζουν γιὰ τὸ χαμένο πελαργό. Μονάχα ἡ μικρὴ Βάσω δὲ φροντίζει διόλου γι' αὐτόν. Ἄμα εἶδε πὼς ὁ πελαργὸς τοῦ σπιτιοῦ τοὺς δὲν τῆς ἔφερε χάντρες, θύμωσε καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτε γι' αὐτόν:

« Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἔλεγε, νὰ ἔρθη ἀπὸ τὰ ξένα στὸ σπίτι μας καὶ νὰ μὴ μοῦ φέρη οὔτε ἓνα δῶρο! Κι ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ ».

3. Καὶ δὲ φροντίζει διόλου γι' αὐτόν, σὰν τ' ἀδέρφια τῆς καὶ σὰν τ' ἄλλα παιδιά.

Αὐτὴ κοιτάζει μόνο τὴν κούκλα καὶ τὰ
παιγνίδια της. Ἀκούστε τί κάνει ἀπὸ τὸ πρωὶ
ὡς τὸ βράδυ:

4

Καμαρωμένη περπατεῖ
τὴν κούκλα της κρατώντας
καὶ μ' ἓνα σπάγχο τὸ γατὶ
ξοπίσω της τραβώντας!

Κοντὰ στὴν πόρτα σταματᾷ
πρὶν πάη παραπέρα,
καὶ τὰ πουλιά της χαιρετᾷ
μὲ μιὰ της καλημέρα:

« Καλημερούδια σας, πουλιά,
καλημερούδια, χήνα.
Τὴν κούκλα λέν Τριανταφυλλιά
καὶ τὸ γατὶ Ψιφίνα.

Κι ἂν μὲ ρωτᾶτε καὶ γιὰ ποῦ,
νωρὶς τί τάχα βγῆκα;
Πάω νὰ προφτάσω τὸν παππού,
που μὲ φιλεῦει σῦκα ».

§ 26. Γράμμα ἀπὸ τὸ Μεγάλο Διμάνι.

1. Πέρασε ὁ Μάρτης καὶ ἡ μεγάλη σα-
ρακοστή. Μπῆκε ὁ Ἀπρίλης, ἔφτασε ἡ με-
γάλη ἐβδομάδα, καὶ ἀκόμη τὰ παιδιά δὲν
ἔμαθαν τίποτε γιὰ τὸ χαμένο πελαργό.

Σὲ ὅλα τὰ γράμματα ποῦ παίρνει ἡ Ρή-
να καὶ οἱ φιλενάδες της, διαβάζουν πάντοτε
τὰ ἴδια λόγια: « Ἀπ' ὅσους ρωτήσαμε στὸ
χωριό μας κανεὶς δὲν εἶδε πουθενὰ πληγω-
μένο πελαργό ».

— « Τί κρῖμα » λέει μέσα της ἡ Ρήνα.
« Θὰ πνίγηκε ὁ κακόμοιρος στὴ θάλασσα! »

2. Ὁ ἀδερφός της ὅμως δὲν εἶναι ἀκόμη
ἀπελπισμένος.

Ἄς μὴ βρῆκαν τίποτε καὶ στ' ἀκρογιά-

λια πού ἔφαξε μὲ τοὺς φίλους του· πάντα ἐλπίζει καὶ λέει : « Θὰ γυρέψωμε καὶ στὴν κορφὴ τοῦ ὙΑι - Λια, τοῦ βουνοῦ μας· ἴσως τὸν βροῦμε ἐκεῖ ».

3. Σήμερα εἶναι Μεγάλη Παρασκευή. Ἄπο τὸ πρῶν ἢ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας τῆς Κερασιᾶς χτυπᾶ ἄργά καὶ λυπητερά.

Ὅλοι στὸ σπιτί τοῦ κύρ Φῶτη Καλομοίρη ἐτοιμάζονται γιὰ τὴν ἐκκλησία. Εἶναι ἡ ἡμέρα πού πέθανε ὁ Χριστός μας, καὶ ὅλοι θέλουν νὰ πᾶνε ν' ἀσπαστοῦν τὸ μεγάλο νεκρό, καὶ ν' ἀνθοστολίσουν τὸ λείψανό του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, προβάλλει ἓνα ἡλιοκαμένο κεφάλι.

Χαιρετᾷ τοὺς σπιτικούς καὶ φωνάζει γνώριμα : « Γράμμα ἀπὸ τὸ Μεγάλο Λιμάνι ! Σᾶς φέρνω γράμμα ἀπὸ τὴν ἀδερφή σας, κυρὰ Κατίνα. Ἄν ἔχετε τίποτε γιὰ τὸ Μεγάλο Λιμάνι, μοῦ τὸ δίνετε. Θὰ ξαναπεράσω τὸ ἀπόγεμα κατὰ τὶς τρεῖς ».

— « Ἄ, ἐσὺ εἶσαι καπετὰν Κοσμὴ ! Κόπιασε μέσα νὰ σὲ δοῦμε » λέει τότε ἡ κυρὰ Καλομοίραινα.

— «Εὐχαριστῶ, κυρά Κατίνα. Βιάζομαι σήμερα νὰ τελειώσω γρήγορα τὶς δουλειές μου καὶ νὰ φύγω, γιὰ νὰ προφτάσω ἀπόψε κι ἐγὼ τὸν ἐπιτάφιο. Ἄλλη φορά, ἂν θέλῃ ὁ Θεός».

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ παραδίνει ὁ καπετὰν Κοσμῆς στὴ Ρήνα ἓνα γράμμα, χαιρετᾶ καὶ φεύγει.

§ 27. Τί ἔγραφε τὸ γράμμα;

1. «Εἶναι τῆς Μόσχας, τῆς ξαδέρφης μου» φώναξε ἡ Ρήνα χαρούμενη, μόλις εἶδε τὴν ἐπιγραφή. «Γιὰ, νὰ ἰδοῦμε, θὰ μοῦ γράφῃ κανένα εὐχάριστο γιὰ τὸν πελαργό μας σήμερα;»

Ἄμέσως σκίζει τὸ φάκελο, καὶ διαβάζει δυνατὰ μπρὸς στοὺς σπιτικούς της αὐτά:

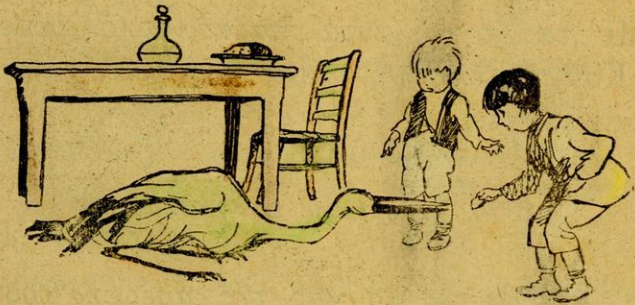
2. «Ἐαδερφοῦλα μου Ρήνα,

»Σήμερα ἔχω εὐχάριστα νὰ σοῦ γράψω. Μοῦ φαίνεται πὼς βρῆκα ἐκεῖνο ποὺ ζητούσαμε τόσον καιρό. Ἄκουσε νὰ ἰδῆς!

»Ἀπὸ μιὰ φίλη μου ἔμαθα χτές, πὼς ἀπάνω στὸ Κάστρο μας, σιὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ ἐνὸς ναύτη, βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ ἓνας

πληγωμένος πελαργός. Δὲ χάνω καιρό. Ζητῶ τὴν ἄδεια τῆς μητέρας, καὶ τραβῶ γιὰ τὸ Κάστρο.

» Ρωτῶντας βρῆκα ἐπιτέλους τὸ σπίτι τοῦ ναύτη. Μπαίνω μέσα, καὶ τί νὰ ἰδῶ! Δυὸ ἀ-

γοράκια προσπαθοῦσαν νὰ ταγίσουν ἓναν ἀδυνατισμένο πελαργό, πὺ δὲν μποροῦσε καλὰ καλὰ νὰ σταθῆ στα πόδια του. Τὸν τάγιζαν ψωμί, ἀπὸ κεινο πὺ ἔτρωγαν καὶ αὐτά· μὰ σ' ἐκεῖνον δὲν ἄρεζε, φαίνεται, αὐτὸ τὸ φαγὶ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ξεφύγη. Τότε περπατώντας κούτσα κούτσα, ἔδειχνε στὸ κάτω μέρος τοῦ ποδιοῦ του μιὰ μικρὴ μπρούντζινη κρικέλα. »

3. « Ὁ πέλαργός μας εἶναι! Αὐτὸς ὁ χαμένος πελαργός μας εἶναι χωρὶς ἄλλο. Ἡ μπρούντζινη κρικέλα τοῦ ποδιοῦ του τὸ

δείχνει » φώναξε τότε χαρούμενη ή γιαγιά Βασίλω.

« Τò ξέρω καλά αὐτήν τήν κρικέλα τήν πέρασε στό πόδι του ό ίδιος ό πατέρας σας. Εἶναι κάμποσα χρόνια ἀπό τότε ἤθελε νά βεβαιωθῆ ἂν οἱ πελαργοὶ γυρίζουν στό ἴδιο μέρος κάθε χρόνο. Παραφύλαξε τò λοιπὸν μιὰ μέρα πού κλωσοῦσε τ' αὐγά του ό ἕνας ἀπό τοὺς δυὸ πελαργούς τοῦ σπιτιοῦ μας. Ἄνοιξε σιγα σιγα τήν καταπαχτὴ τῆς στέγης ὤρμησε ὕστερα γρήγορα κατὰ τὴ φωλιά, ἔπιασε τὸν πελαργὸ καὶ τοῦ πέρασε στό ἔνα του πόδι μιὰ μικρὴ μπρούτζινη κρικέλα.

» Τὴν ἄλλη χρονιά, ὅταν ἤρθαν οἱ πελαργοί, εἶδε ἀπὸ κοντὰ πὼς ό ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε τὴν ἴδια κρικέλα στό πόδι. Ἔτσι βεβαιώθηκε γιὰ κείνο πού ἤθελε »

4. « Ζήτω! » φώναξαν τότε ό Ρήγας καὶ ή Ρήνα μαζί. « Θὰ βροῦμ τὸ χαμένο πελαργὸ μας. Τί καλά! »

— « Μπορεῖ αὐτὸς νά κρατῆ τίς χάντρες μου. Τί καλά! Σὲ λίγο θὰ τίς ἔχω » εἶπε καὶ ή μικρὴ ή Βάσω.

— « Ποῦ νά σοῦ φέρη χάντρες! Μήπως φρόντισες κι ἐσὺ σὰν τ' ἄλλα τὰ παιδιά, νά βρῆς τὸ χαμένο πελαργὸ » εἶπε ή μητέρα

της. Στο μεταξύ ή Ρήνα άρχισε να διαβάζη παρακάτω τὸ γράμμα τῆς ξαδέρφης της.

3. » Ρώτησα τὰ παιδιά, ποῦ βρῆκαν τὸν πελαργό· κι ἐκεῖνα μοῦ εἶπαν, πῶς τοὺς τὸν ἔφερε ὁ πατέρας τους ἐδῶ κι ἓνα μῆνα. Τὸν εἶχε πετάξει, λέει, δυνατὴ μπόρα μιὰ νύχτα ἀπάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ καραβιοῦ τους, καὶ κόντεψε νὰ σκοτωθῆ.

» Τὸν ἐλυπήθηκε ὁ πατέρας τους καὶ τὸν περιποιήθηκε· καὶ ὅταν ὕστερα ἀπὸ μιὰ μέρα τὸ καράβι ἔφτασε ἐδῶ στὸ χωριό μας, τὸν παράδωσε στὰ παιδιά του καὶ τοὺς εἶπε : « Περιποιηθῆτε τον ὅσο μπορείτε, ὥσπου νὰ γίνη καλά καὶ νὰ μπορέση νὰ πετάξη, νὰ πάη νὰ βρῆ τὸ σύντροφό του ».

6. » Τὰ παιδιά τοῦ ναύτη πρόθυμα τοῦ ἐπλεναν κάθε μέρα τὶς πληγές του καὶ τοῦ ἔδιναν νὰ τρώη ἀπὸ τὸ φαγί τους.

» Οἱ πληγές του σιγά σιγά τοῦ πέρασαν. Ἡ ἀδυναμία του ὅμως δὲν τοῦ πέρασε. Ἰσα ἴσα ὅσο περνᾷ ὁ καιρός του, ἐκεῖνος ἀδυνατίζει πὺ πολὺ, γιατί δὲ θέλει νὰ φάη ἀπ' ὅ,τι τοῦ δίνουν. Τὶς περισσότερες φορές μένει νηστικός καὶ κοντεύει νὰ πεθά-

νη ἀπὸ τὴν πείνα. Τὰ καημένα τὰ παιδιά
καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ ναύτη δὲν ξέρουν, τί νὰ
κάμουν αὐτὸν τὸν πελαργό.

» Γράψε μου ἂν εἶναι αὐτὸς ὁ δικός σας
πελαργός, καὶ πῶς νὰ σᾶς τὸν στείλω.

» Καλὸ Πάσχα. Φιλῶ τὸ χέρι τοῦ θείου,
τῆς θείας καὶ τῆς γιαγιάς. Φιλῶ καὶ τὸ
Ρήγα, τὴ Βάσω καὶ σένα.

Ἡ ἑξαδέρφη σου
Μόσχω Μαρκέτη.

§ 28. Ὁ Ρήγας ταξειδεύει.

1. Ἡ Ρήνα τελείωσε τὸ γράμμα τῆς ἑξα-
δέρφης της. Τότε εἶπε ἡ μητέρα της: « Οἱ
πελαργοὶ δὲν τρῶνε ὅ,τι τρῶμε κι ἔμεις.
Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουν, φαίνεται, τὰ παιδιά
τοῦ ναύτη. Τοῦ δίνουν ὅ,τι τρῶνε κι αὐτά.
ἐκεῖνος δὲν τὸ τρώει, καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπο-
ρεῖ νὰ δυναμώση. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔρθη
γρήγορα ἐδῶ ἡ πελαργίνα, κοντὰ στὸν σύν-
τροφό της. Ἐκεῖνος ξέρεῖ τί πρέπει νὰ τῆς
κουβαλῆ νὰ τρώη, ὥσπου νὰ δυναμώση. Πρέ-
πει νὰ ἔρθη γρήγορα ἡ πελαργίνα ἐδῶ· μὰ
πῶς νὰ ἔρθη; »

— «Νὰ πάω νὰ τὸν φέρω ἐγώ, μητέρα»
πετάχτηκε καὶ εἶπε ὁ Ρήγας.

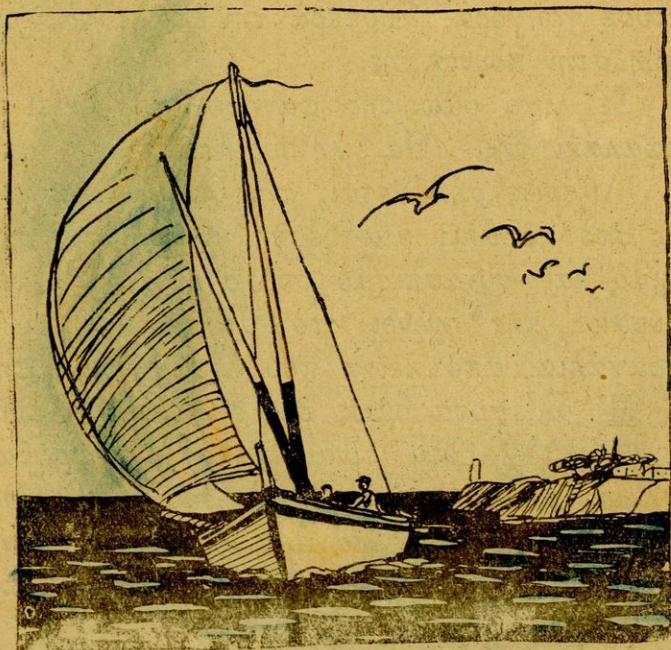
— «Πότε θὰ πᾶς, παιδί μου, καὶ πότε
θα γυρίσης; Αὔριο εἶναι Μεγάλο Σάββατο
καὶ μεθαύριο Λαμπρή. Ὅλα τα παιδιά πρέ-
πει νὰ εἶναι στα σπίτια τους τέτοιες με-
γάλες μέρες» παρατήρησε ἡ μητέρα του.

— «Τί θα πειράξῃ, μητέρα, πὺ θὰ κά-
μω μια φορὰ Λαμπρὴ στῆς θείας μου; Φτά-
νει νὰ μπορέσωμε νὰ γλιτώσωμε τὴν καη-
μένη τὴν πελαργίνα μας. Μπορῶ νὰ πάω
σήμερα μὲ τὸ τρεχαντήρι τοῦ καπεταν Κο-
σμῆ, καὶ τὴ Δευτέρα τῆς Λαμπρῆς ἔρχομαι
μὲ τὸ βαποράκι, τὴ «Φτερωτὴ», καὶ φέρνω
μαζὶ μου τὴν πελαργίνα».

— «Πᾶμε τώρα στὴν ἐκκλησία, καὶ τὸ
μεσημέρι βλέπομε. Ἄν δώσῃ τὴν ἄδεια καὶ
ὁ πατέρας σου, μπορεῖς νὰ πᾶς, Ρήγα» εἶ-
πε ἡ μητέρα του.

2. Ὁ κύρ Φώτης διάβασε τὸ μεσημέρι τὸ
γράμμα τῆς ἀνεψιάς του καὶ εἶπε: «Εἶναι
ἀνάγκη νὰ πηγαίνῃ ὁ Ρήγας μας στὸ Με-
γάλο Λιμάνι, καὶ νὰ πάρῃ γρήγορα ἀπὸ
τὸ σπίτι τοῦ ναύτη τὴν καημένη τὴν πε-
λαργίνα μας. Γιατὶ ἔτσι πὺ τὴν ταγίζου»

τὰ παιδιά του. μπορεί νὰ ψοφήση ἀπὸ τὴν
πεῖνα. Ἄμα τὴ φέρη στὸ σπίτι τῆς θειᾶς
του καὶ ὥσπου νὰ τὴ φέρη ἔπειτα ἐδῶ,
ἄς τὴν ταγίζη μ' ἐντόσθια, πὺ τὰ τρώει».

3. Ὁ Ρήγας δὲν περίμενε ν' ἀκούση περισ-
σότερα. Γιά μιὰ στιγμή ἐτοιμάστηκε. Φό-
ρεσε τὴν καλὴ του φορεσιά, πῆρε μαζί του
δυὸ μεγάλα κάτασπρα κεριά, καὶ στὶς τρεῖς
τὸ ἀπόγεμα μὲ τὸ τρεχαντήρι τοῦ καπετάν-
Κοσμῆ ξεκίνησε γιὰ τὸ Μεγάλο Λιμάνι.

Ὡρα του καλὴ καὶ νὰ γυρίση μὲ τὸ καλό!

§ 29. Καὶ ἡ Βάσω κάπου πηγαίνει.

1. Μόλις ἔφυγε ὁ Ρήγας, ἡ Βάσω ἄρχισε νὰ παίζη μὲ τὴν κούκλα τῆς. Τὴν ξέντυσε, τῆς ἔκαμε ἓνα λουτρό καὶ πάλι τὴν ἔντυσε γρήγορα. Ὑστερα τὴν ἔβαλε νὰ κοιμηθῆ στὴν κούνια τῆς.

Σὲ λίγο ὅμως τῆς φάνηκε πὼς καίει τὸ κεφαλάκι τῆς. «Θὰ ἔχη πυρετό» εἶπε.

Ἀμέσως σηκώνεται, τῆς βάζει κρύα πανιὰ στὸ κεφάλι, μιὰ ζεστὴ φανελίτσα στὸ λαιμὸ καὶ συνασπισμὸ στὸ στήθος. Στὰ τελευταία τῆς χώνει στὸ στόμα καὶ λίγα στραγάλια, ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἔτρωγε κι αὐτὴ.

Μ' ὄλ' αὐτὰ ὅμως δὲν εἶναι εὐχαριστηγένη: «Ἄχ, δὲν εἶναι καλὰ ἡ Τριανταφυλλιά μου σήμερα» λέει μέσα τῆς. «Θὰ πούντιασε ἀπὸ τὸ μπάνιο»· κι ἀμέσως ἀφήνει τὴν κούκλα τῆς, καὶ πετιέται ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι.

2. Τὴν εἶδαν ἡ μαμὰ καὶ ἡ γιαγιά τῆς, δὲ φαντάστηκαν ὅμως πὼς θὰ ξεμακρύνη πολὺ ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἐκείνη, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ κανένα, πῆρε τὸ μεγάλο δρόμο καὶ τραβοῦσε γρήγορα κατὰ τὴν ἀγορά.

Σὲ λίγο, παρέχει ἀπὸ τὸ σπίτι τους, τὴν ἀπάντησε ὁ θεῖος της, ὁ ἀδερφὸς τοῦ πατέρα της. Καὶ καθὼς τὴν εἶδε νὰ πηγαίνει ἔτσι γρήγορα, τὴ σταμάτησε καὶ τῆς λέει :

3

«Σιγά, κοπέλα μου, σιγά!
Ποῦ τρέχεις ἔτσι; Στάσου!
Κανένας δὲ σὲ κυνηγᾷ,
κι ἔχεις καὶ ὀμπροστά σου».

— «Πηγαίνω, μάρπα, στὸ γιατρὸ
τὴν κούκλα μου νὰ γιάνη.
Μοῦ πούντιασε μὲς στὸ λουτρὸ
καὶ τρέμω μὴν πεθάνη».

— «Βάλ' της εὐθύς συναπισμὸ
στὸ στήθος καὶ στὸ πλάι,
βάλ' της φανέλα στὸ λαιμὸ
καὶ προσοχὴ μὴ φάη».

— «Τῆς ἔκαμα ἢ πικρὴ πολλὰ,
μὰ νά, τὰ ἴδια χάλια.
Ἄχ, τί ἤθελα, καὶ στὰ καλά
τῆς ἔδινα στραγάλια;»

— «Μ' ἂν ὁ γιατρός δὲν εἶναι ἐκεῖ;
ἢ νάρθη δὲ θελήση,
ἢ πληρωμὴ σημαντικὴ
στὸ χέρι σου ζητήση;»

— «Μ' ἂν λείπη, τί;... Τὸν καρτερῶ.
Λεπτά;..Και τί μὲ νιάζει;
Γι' αὐτὰ τὴν κούκλα του, θαρρῶ,
κανεῖς δὲ θυσιάζει.»

4. Γέλασε ὁ θεῖος τῆς, χαίριζε τὴ Βάσω καὶ τῆς εἶπε. «Πᾶμε τώρα στὸ σπίτι, Βάσω. Μπορεῖ ἀπὸ τότε νὰ ἔγινε καλὰ ἡ κούκλα σου» καὶ τὴν ἔφερε πάλι στὸ σπίτι τῆς:

«Καλὰ εἶπες, θεῖε. Ἡ κούκλα μου ἔγινε καλὰ. Κοίταξε! Παίζει μὲ τὸ γατί μας» φώναξε χαρούμενη ἡ Βάσω, μόλις ἀντίκρισε τὴν κούκλα τῆς.

Καὶ ἦταν ἀλήθεια. Μονάχα πὼς τὸ γατάκι ἔπαιζε μὲ τὴν κούκλα τῆς Βάσως, καὶ ὄχι ἡ κούκλα μὲ τὸ γατί. .f.

§ 30. Θὰ γύριζε ἀκόμη καὶ τὴ νύχτα.

1. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν εἶδηση τῶν χελιδονιῶν πῆρε λίγο θάρρος ὁ πελαργὸς τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κυρ Καλομοίρη:

«Κάτι θὰ μάθη ὁ γλᾶρος, δὲ γίνεται» λέει μὲ τὸ νοῦ του· καὶ περιμένει ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ν' ἀκούσῃ πάλι τίποτε γιὰ τὴ γυναῖκα του ἀπὸ τὰ χελιδόνια.

Ἐκεῖνα ὅμως ἀπὸ τότε δὲν μποροῦν νὰ ἀνταμώσουν πια τὸ γλᾶρο. Πρωί, μεσημέρι, βράδῳ πετοῦν, πότε τὸ ἓνα καὶ πότε τὸ ἄλλο, κάτω στὴν ἀκρογιαλία τῆς Κερασιᾶς. Τὸν γυρεύουν παντοῦ, μα πουθενὰ δὲν τὸν βλέπουν: «Τι νὰ ἔγινε;» λένε στὸ γείτονά τους, τὸν πελαργό. «Ποῦ νὰ πῆγε καὶ δὲ φαίνεται πουθενά;»

— «Θὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς τὶς δουλειές του καὶ τὰ βάσανά του. Ἐννοια σας, κυλά μου χελιδόνια, κάποτε θὰ τὸν πετύχετε. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κουράζεστε τόσο πολὺ γιὰ μένα» τοὺς ἀπαντᾷ ὁ πελαργός.

2. Ἀπ' αὐτὴ τὴν αἰτία διπλασιάζει τώρα τὸ δικό του φάξιμο. Ἀπὸ βαθιὰ χαραυγὴ ὥσπου νὰ κουρνιαῖσουν τὸ βράδῳ τὰ πουλιά, οὔτε στιγμή δὲν κάθεται ὁ πελαργός μας.

Γυρίζει ἀδιάκοπα κι ἀκούραστα, γιὰ νὰ μάθη τίποτε γιὰ τὴ γυναικούλα του.

Ἀφοῦ γύρισε τὸν κάμπο καὶ τὸ βουνό, τα τρία λιβάδια καὶ ὅλα τὰ χωράφια τῆς

Κερασιᾶς, τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ τῆς καὶ τ' ἀκρογιάλια τῆς, προχωρεῖ τώρα καὶ παραπέρα ἀπ' αὐτά. Γυρίζει πρὸ πέρα καὶ ἀπὸ τὴν Κερασιά, καὶ ὄλο ρωτᾶ γιὰ τὴ γυναῖκα του.

«Εἶναι ντροπὴ μου, λέει, νὰ φροντίζουν ἄλλοι γιὰ τὴ γυναῖκα μου, κι ἐγὼ νὰ μὴν τὸ κουνῶ πέρα ἀπὸ τὴ φωλιά μου».

5. Ποῦ νὰ ἤξερε πὼς ταξιδεύει γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα του ὁ γιὸς τοῦ σπιτονοικοκύρη του! Θὰ γύριζε καὶ τὴ νύχτα ἀκόμη νὰ τὴ βρῆ.

§ 31. Ὁ ἐπιτάφιος στὸ Μεγάλο Λιμάνι.

1. Θαρρεῖς κι ἔχει φτερά τὸ τρεχαντήρι τοῦ καπετάν Κοσμῆ. Τόσο γρήγορα σκίζει τὴ θάλασσα, κι ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες φτάνει καὶ ἀράζει στὸ Μεγάλο Λιμάνι.

Θὰ ἦταν ὡς δυὸ ὥρες νύχτα, ὅταν ὁ Ρήγας πετάχτηκε ἀπὸ τὸ τρεχαντήρι στὴν ἀποβάθρα.

Χαιρέτησε τὸν καπετάνιο καὶ τοῦ εἶπε : «Τὸ δρόμο καὶ τὸ σπίτι τῆς θειάς μου τὰ ξέρω. Τὸ φεγγάρι λάμπει στὸν οὐρανό. Θὰ

πάω μονάχος μου, καπετάν Κοσμή. Καληνύχτα σας».

— «Καληνύχτα σου, παιδί μου, και καλή ανάσταση. Ἄλλα δὲν πιστεύω νὰ βρῆς κανένα στὸ σπίτι τῆς θείας σου αὐτὴν τὴν ὥρα Ὅλοι θὰ εἶναι στὸν ἐπιτάφιο» εἶπε ὁ γερο-Κοσμῆς.

— «Τότε θὰ τοὺς βρῶ στὴν ἐκκλησία. Ξέρω ποῦ εἶναι. Καληνύχτα»· και μὲ τὰ δυὸ κεριά στὸ χέρι τράβηξε ὁ Ρήγας χαρούμενος.

2. Ὁ καπετάν Κοσμῆς εἶχε δίκαιο. Ὁ Ρήγας βρῆκε σφαιλιστὴ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς θείας του. Ὅταν ἄρχισε νὰ τὴ χτυπᾷ, ἓνας περαστικὸς τοῦ λέει:

«Ἄδικα χτυπᾷς, παιδί μου. Ἡ κυρὰ Μαρκέταινα θὰ εἶναι ἀπὸ τὸ πρωὶ στὴν ἐκκλησία. Σήμερα, μεγάλη Παρασκευή, μόνο οἱ ἄρρωστοι μένουν στὰ σπίτια τους».

— «Ἄς πάω τότε κι ἐγὼ στὴν ἐκκλησία» εἶπε ὁ Ρήγας. Και τράβηξε γιὰ τὸν Ἅγιο Νικόλαο, τὴν ἐκκλησία τοῦ Μεγάλου Λιμανιοῦ.

3. Στὸ δρόμο ἀκούει πάλι τὴν καμπάνα νὰ χτυπᾷ, πιδ ἄργα ὅμως τώρα και πιδ λυ-

πητερά. Ὅσο πλησιάζει στήν ἐκκλησία, τόσο βλέπει νά λαμποκοποῦν τὰ φῶτα ἀπὸ τὸν τροῦλο, ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Ἁι-Νικόλα.

Δὲν προφταίνει νά μπῆ στὸ νάρθηκα, καὶ βλέπει τὸν κόσμον νά βγαίνει.

Οἱ μεγάλοι κρατοῦν ἀναμμένα κεριά, τὰ παιδιά χρωματιστὰ φαναράκια. Σε λίγο βγαίνουν καὶ τὰ ἑξαφτέρυγα, ὁ σταυρὸς καὶ τὰ μανάλια, καὶ πίσω ἀπ' ὅλα ἓνα μεγάλο κουδούκλιο ἀνθοστολισμένο.

Τὸ κρατοῦν ἀπὸ τὶς τέσσερις γωνιές του ἄντρες, καὶ ἀπὸ πίσω τοῦ ἀκολουθεῖ ὁ παπᾶς μὲ τὸ θυμιατὸ στὸ χέρι, λιβανίζοντας.

4. Ὁ Ρήγας κάνει τὸ σταυρό του. ἀνάβει τὸ ἓνα κερὶ καὶ ἀκολουθεῖ καὶ αὐτὸς μὲ τ' ἄλλα παιδιά.

Περπατοῦν σιγὰ σιγὰ. Περνοῦν τὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας, καὶ προχωροῦν στοὺς δρόμους τοῦ Μεγάλου Λιμανιοῦ.

Σὰν ποτάμι φωτεινὸ φαίνεται τώρα ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ποὺ συνοδεύει τὸν ἐπιτάφιο.

Κανεῖς δὲ μιλεῖ στὸ δρόμο. Κάποτε ὅλοι σταματοῦν. Τότε ὁ παπᾶς κάτι λέει ψέλλοντας μοναχὸς του, καὶ ὁ κόσμος ἀπαντᾷ.

« Κύριε, ἐλέησον! Κύριε, ἐλέησον! Κύριε ἐλέησον! » καὶ κάνει τὸ σταυρό του.

« Ἐτσι θὰ γυρίζη καὶ στὴν Κερασιά αὐτὴν τὴν ὥρα ὁ ἐπιτάφιος τῆς ἐκκλησίας μας » συλλογίζεται ὁ Ρήγας· καὶ ἀκολουθεῖ μαζί με τ' ἄλλα παιδιά, δίχως νὰ γυρεύη τὴ θειά καὶ τὴν ξαδέερφη του.

5. Ὑστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα τελειώνει ἡ περιφορά, καὶ ὁ ἐπιτάφιος γυρίζει στὴν ἐκκλησιά. Ἡ καμπάνα χτυπᾷ ἀκόμη ἀργὰ καὶ λυπηρά· καὶ ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα τοῦ τρούλου βλέπει ὁ Ρήγας νὰ βγαίνουν τὰ σύνεφα τοῦ μοσκολιθανιοῦ.

§ 32. « Καὶ ἐκεῖνα καλὰ παιδιά, μὰ καὶ αὐτὰ ἀκόμη καλύτερα . . . »

1. Ὄταν τελείωσε ἡ τελετὴ, ὁ Ρήγας στάθηκε στὴν ἐξώπορτα τῆς ἐκκλησίας περιμένοντας νὰ βγῆ ἡ θειά του.

Σὲ λίγο βλέπει τὴ Μόσχω, τὴν ξαδέερφη του, μὲ τὸ φαναράκι στὸ ἓνα χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο νὰ κρατῆ τὸ χέρι τῆς μητέρας της.

« Καλησπέρα καὶ χρόνια πολλά, θεία » εἶπε ὁ Ρήγας· καὶ τῆς φιλεῖ τὸ δεξιὸ χέρι.

Ἡ κυρὰ Μαρκέταινα, θαμπωμένη ἀπὸ τὰ

φῶτα τῶν κεριῶν, δὲ γνώρισε ἀμέσως τὸν ἀνεψιό της. Ἡ Μόσχω ὅμως ἀμέσως γνώρισε τὸν ξάδερφό της, καὶ λέει τῆς μητέρας της: «Ὁ Ρήγας, καλὲ μαμά, ὁ ξάδερφός μου ὁ Ρήγας· δὲν τὸν γνωρίζεις ἀκόμη;»

— «Μπά, σὲ καλὸ μου! Τί ἔπαθα ἀπόψε» εἶπε ξαφνιασμένη ἡ κυρὰ Μαρκέταινα· καὶ ἀμέσως καλωσορίζει, ἀγκαλιάζει καὶ φιλεῖ τὸν ἀνεψιό της λέγοντας: «Πῶς ἦταν αὐτὸ ἀπόψε, παιδί μου; Πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ ξαφνικό;»

2. Σὲ λίγο ὁ Ρήγας εἶναι στὸ σπιτί τῆς θειᾶς του· καὶ τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὸ μεσημέρι εἶναι καὶ ἡ πελαργίνα στὴν αὐλὴ τοῦ ἴδιου σπιτιοῦ.

Τί χαρὰ πού τὴν ἔχουν ὅλοι τώρα στὸ σπιτί τῆς κυρὰ-Μαρκέταινας!

Χαίρεται ὁ Ρήγας, γιατί βρῆκε ζωντανὴ τὴν πελαργίνα τοῦ σπιτιοῦ τους.

Χαίρεται καὶ ἡ Μόσχω, πού ἔχει τὸν ξάδερφό της καὶ τὸν βλέπει χαρούμενο.

Εἶναι χαρούμενη καὶ ἡ κυρὰ-Μαρκέταινα, γιατί θὰ κάμη Λαμπρὴ μαζί μὲ τὸ παιδί τῆς ἀδερφῆς της.

Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους χαίρεται ἡ πελαργίνα. Δὲν προφταίνει νὰ καταπίνη τὰ

κομμάτια έντόςθια πού τῆς φέρνουν τὰ δυό
ξαδέρφια.

Τὰ καταπίνει καί κουνώντας τὶς μεγάλες
ἀσπρόμαυρες φτεροῦγες τῆς, λέει μέσα τῆς:
«Κι ἐκεῖνα ἦταν καλὰ παιδιὰ, μὰ καὶ αὐτὰ
ἀκόμη καλύτερα. Τί νόστιμα φαγιά πού μὲ
ταγίζουν σήμερα!»

§ 33. Ἡ Λαμπρὴ στὸ Μεγάλο Λιμάνι.

1. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἢ καμπάνα τοῦ
Ἁι-Νικόλα ἄρχισε νὰ χτυπᾷ πάλι. Ἀπόψε
οἱ χωρικοὶ συνάζονται στὴν ἐκκλησία τους
μὲ κάτασπρα κεριά στὰ χέρια. Ἔρχονται καὶ
τὰ παιδιὰ μὲ ἀναμμένα παρδαλὰ φαναράκια,
καὶ μερικὰ μὲ κεριά στολισμένα μὲ χρυσό-
χαρτα.

Ἔρχονται ἕνας ἕνας οἱ χωριανοὶ στὴν ἐκ-
κλησία τους. Μ' ἀπόψε δὲν μπαίνουν μέσα,
παρὰ στέκονται στὴν αὐλὴ καὶ περιμένουν.

2. Σὲ λίγο τί χαρὰ πού γίνεται ἐκεῖ
κάτω! «Δεῦτε λάβετε φῶς» φωνάζει ὁ πα-
πάς, ντυμένος ἄσπρα ράσα· καὶ στὴ στιγμὴ
τρέχουν ὅλοι ν' ἀνάψουν τὰ κεριά τους ἀπὸ
τὸ δικό του. Τότε καὶ τὰ παιδιὰ ἀνάβουν
τὰ δικά τους καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ ὁ Ρήγας καὶ
ἡ Μόσχω.

Διαμιᾶς φωτίζεται ὅλη ἡ αὐλή. Ἄ! τώρα φαίνονται καλὰ οἱ καινούριες φορεσιᾶς τῶν παιδιῶν καὶ τὰ καινούρια παπούτσια τους.

« Χριστὸς ἀνέστη » φωνάζει ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ παπάς.

— « Ἀληθῶς ἀνέστη » ἀπαντᾷ ὁ κόσμος, ἄντρες, γυναῖκες, γέροι καὶ παιδιὰ· καὶ χαρούμενοι σηκώνουν καὶ κατεβάζουν τ' ἀναμμένα κεριὰ τους.

Τότε ἀρχίζουν νὰ καίωνται φώσφορα καὶ νὰ πετιοῦνται ροκέτες στὸν ἀέρα.

3. Ἡ πελαργίνα, ζαρωμένη ὡς τότε σὲ μιὰν ἄκρη τῆς αὐλῆς τῆς κυρα-Μαρκέταινας, ἀκούοντας τοὺς κρότους, τρομάζει καὶ γηρεύει νὰ τρυπώσῃ κάπου.

Ἐξαφνα ὅμως βλέπει, τῆ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, τρεῖς ροκέτες νὰ σκίζουν φωτεινὰ τὸ σκοτεινὸ οὐρανό: « Ἄ! συλλογίζεται, οἱ ἄνθρωποι θὰ γιορτάζουν τὴ Λαμπρή, ὅπως καὶ στὴν Κερασιά. Κρίμα πού δὲν εἶμαι μὲ τὸν ἄντρα μου, νὰ χαρῶ καὶ νὰ καμαρώσω αὔριο τὸν ἀφεντικό μας, πού θὰ διασκεδάξῃ » καὶ ἠσυχάζει πάλι, μὰ τώρα χωρὶς φόβο.

§ 34. Ποιὸς πρωτοβλέπει τὸ Ρήγα
καὶ τὴν πελαργίνα ;

1. Ἐχει τόσην ὥρα σήμερα, πού περιμένει ἓνα χελιδόνι κάτω στὴν ἀκρογιαλιά τῆς Κερασιᾶς. Κάνει γύρους στὸν ἀέρα, ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, σὰ νὰ περιμένη κάποιον.

Ὡστόσο ὁμως δὲ στενοχωριέται, πού περιμένει τόσην ὥρα τώρα τὸ χελιδόνι. Ἐχει συντροφιά ἓνα σωρὸ παιδιὰ, πού παίζουν ἐκεῖ λογιῶν λογιῶν παιγνίδια.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι οἱ φίλοι τοῦ Ρήγα καὶ οἱ φιλενάδες τῆς Ρήνας. Εἶναι ἀπόγεμα τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα καὶ περιμένουν τὸ Ρήγα νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ Μεγάλο Λιμάνι. Γι' αὐτὸ μαζεύτηκαν ἐκεῖ.

2. Μὰ γιατί τὸ χελιδόνι ἀφήνει τώρα τὰ παιδιὰ καὶ τὰ παιγνίδια τους καὶ πετᾶ μακριὰ στὸ πέλαγος;

Μήπως γιατί εἶδε νὰ καπνίζῃ ἀπὸ μακριὰ ἡ «Φτερωτὴ», τὸ μικρὸ βαποράκι, πού ὀλοένα πλησιάζει στὸ λιμανάκι τῆς Κερασιᾶς;

Ὅχι! Τὸ χελιδόνι ἐκεῖνο εἶδε ἀπὸ μακριὰ ἓνα γλᾶρο, καὶ πετᾶ νὰ τὸν συναντήσῃ.

Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ δύο ἐκεῖνα χελιδόνια,

πού γλίτωσε ὁ πελαργὸς τοῦ σπιτιοῦ τοῦ
κὺρ Καλομοίρη. Καὶ θέλει νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ
γλᾶρο τίποτε γιὰ τὴ χαμένη πελαργίνα.

Καὶ νὰ τα τώρα! Σμίγουν τὰ δυὸ που-

λιά, καὶ ἀρχίζουν νὰ μιλοῦν καὶ νὰ μιλοῦν,
πετώντας ὀλοένα στὸν ἀέρα.

3 Φαίνεται πὼς κάτι καλὸ θὰ ἔμαθε τὸ
χελιδόνι ἀπὸ τὸ γλᾶρο. Κοιτάξετέ το πὼς
πετᾷ τώρα χαρούμενο!

Περνᾶ μαζί με κείνον πολύ κοντά ἀπὸ τῆ «Φτερωτή». Κοιτάζει προσεχτικὰ ἀπάνω στὸ κατάστρωμά της, καὶ ὕστερα σὰ σαῖτα γρήγορα γυρίζει στὴν Κερασια, στὴ φωλιά του. Βρίσκει ἐκεῖ τὸ σύντροφό του καὶ τοῦ λέει χαρούμενα :

«Αὐτὴν τὴν ὥρα ἡ πελαργίνα βρίσκεται στὴν Κερασιά. Ὁ γλᾶρος τὴν ἀνακάλυψε στὸ Μεγάλο Λιμάνι, καὶ σήμερα εἶδα με τὰ μάτια μου ἓνα παιδί νὰ τὴ φέρνῃ με τὸ βαποράκι. Ξέρεις ποῖο παιδί εἶναι αὐτό;»

— «Πῶς θέλεις νὰ τὸ μαντέψω;» ἀπάντησε τὸ ἄλλο χελιδόνι

— «Εἶναι ὁ Ρήγας, τὸ ἀγόρι τοῦ σπιτιοῦ μας» λέει ἡ χελιδόνα

— «Ἄ, γι' αὐτὸ ἔχω τόσες ἡμέρες νὰ τὸν δῶ!».

§ 35. «Ζήτω! Ὁ πελαργὸς βρέθηκε!»

1. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἐβγαίνει ὁ Ρήγας ἀπὸ τὴ «Φτερωτή». Κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά του ἓνα μεγάλο ἀσπρόμαυρο πουλί με μιὰ μεγάλη κόκκινη μύτη καὶ με κόκκινα ψηλά πόδια, καὶ τὸ δείχνει χαρούμενα στ' ἄλλα τὰ παιδιά ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ βάρκα.

«Ζήτωωω, ζήτω! Βρέθηκε ὁ πελαργός. Ὁ πελαργὸς βρέθηκε!»

— « Καλωσώρισες, Ρήγα! Ρήγα, καλωσώρισες, νά σοῦ ζήσει! » φωνάζουν τὰ παιδιά, πού τόσην ὥρα περίμεναν στό κεφαλόσκαλο.

2. Σέ λίγο τριγυρίζουν τὸ Ρήγα καὶ χαϊδεύουν τὴν πελαργίνα, πού τὰ κοιτάζει χωρίς φόβο.

« Ἄφησε κι ἐμένα νὰ κρατήσω λιγάκι τὸν πελαργό μας. Θὰ κουράστηκες ἐσύ, Ρήγα » τοῦ λέει τότε ἡ ἀδερφή του, ἡ Ρήνα· καὶ παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν πελαργίνα στὴν ἀγκαλιά της, ὅλη χαρὰ καὶ λαχτάρα.

3. — « Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ πελαργός μας. Ἄν ἦταν αὐτός, θὰ κρατοῦσε στὴ μύτη του τίς χάντρες μου » λέει τότε μὲ παράπονο ἡ Βάσω.

Τὰ μεγάλα παιδιά γέλασαν κι ἓνα τῆς λέει: « Μήπως οἱ πελαργοὶ φέρνουν φανερά τίς χάντρες τῶν παιδιῶν; Αὔριο πρῶι νὰ ψάξης στὴν κρεβατιὰ τῆς αὐλῆς σας, γιὰ νὰ ἰδῆς ἂν σοῦ ἔφερε ».

Ἡ Βάσω μὲ τὰ λόγια αὐτὰ παρηγορήθηκε καὶ ἀκολούθησε τ' ἄλλα παιδιά, μὲ τὴν κούκλα της στὴν ἀγκαλιά.

§ 36. Ἡ πελαργίνα στὴ φωλιά της.

1. Βασίλευε ὁ ἥλιος, ὅταν ἡ συνοδεία τῶν παιδιῶν, μὲ τὴ Ρήνα καὶ τὸν Ρήγα στὴ μέση, ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Καλομοίρη.

Πρῶτα μπῆκαν οἱ φίλοι καὶ οἱ φίλες τῶν παιδιῶν του καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν στοὺς σπιτικούς: « Καλῶς τοὺς δεχτήκατε! καλῶς τοὺς δεχτήκατε, τὸ Ρήγα καὶ τὸν πελαργό σας!» κι ἔδειξαν κατὰ τὴν πόρτα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή πρόβαλε ἡ Ρήνα μὲ τὴν πελαργίνα στὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὸ Ρήγα πλάγι της.

2. Ἀστράφτουν ἀπὸ τὴ χαρὰ τὰ μάτια τῶν παιδιῶν, καὶ δείχνοντας στοὺς σπιτικούς των τὸν πελαργὸ ρωτοῦν: « Ἔ, τί λέτε; Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ πελαργίνα μας;»

— «Αὐτὴ ἡ ἴδια εἶναι. Τὴ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κρικελίτσα, πού τῆς ἔβαλα στὸ πόδι μὲ τὰ χέρια μου ἐδῶ καὶ ἕξι χρόνια τώρα» ἀπαντᾷ ὁ πατέρας τοῦ Ρήγα.

Ἵστερα ὁ ἴδιος γυρίζει καὶ λέει σ' ὅλα τὰ παιδιά: « Μπράβο σὲ ὅλους σας, παιδιά! Τὰ ξέρω, τὰ ἔμαθα ὅλα. Χωρὶς ἐσᾶς, αὐτὸ τὸ καλὸ ζῶο δὲ θὰ ἔβρισκε σήμερα τὸ σύντροφό του. Μπράβο σας!»

3. Ἀμέσως παίρνει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς κόρης τοῦ τὴν πελαργίνα, τὴν ἀνεβάζει στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τὴν ἀφήνει μέσα στὴ φωλιά της.

Ἡ πελαργίνα ἀνεβοκατέβασε τότε δυὸ τρεῖς φορές τὶς μεγάλες φτεροῦγες της καὶ κροτάλισε ὅσο μποροῦσε πιὸ δυνατὰ μὲ τὴ μύτη της. Ἦταν τὸ «εὐχαριστῶ» ποῦ ἤθελε νὰ εἰπῆ στὸ σπιτονοικύρη της.

§ 37. Ἡ πελαργίνα μὲ τὸ σύντροφό της.

1. Μόλις κατέβηκε ὁ κύρ Φώτης ἀπὸ τὴ στέγη, λέει στὰ παιδιά: «Ἐμπρός, ὅλοι τώρα στὴν αὐλή! Σὲ λίγο θὰ γυρίση ἀπ' ἔξω καὶ ὁ πελαργός· νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ καλοδεχτῆ τὴ γυναικούλα του».

Τὰ παιδιά τρέχουν στὴν αὐλή, μ' ἀντὶ πελαργὸ βλέπουν σὲ λίγο δυὸ χελιδόνια νὰ ἔρχονται καὶ νὰ κάθονται στὴν ἄκρη τῆς φωλιάς.

2. Δὲν περνᾷ οὔτε μιὰ στιγμή καὶ ἀκούεται μικρὴ βοή ἀπὸ ψηλά. Σηκώνουν τὸ κεφάλι τους καὶ βλέπουν ἓνα μεγάλο πουλὶ νὰ πέφτη ἀπὸ ψηλά μὲ ὄρμη κατὰ τὴ στέγη τοῦ κύρ Φώτη, καὶ νὰ ὀρμᾷ καταπάνω στὴν πελαργίνα.

Ἐκείνη, καθιστῆ ὡς τότε, μόλις εἶδε κοντά της τὸ ἄλλο πουλί, ἀμέσως γνώρισε τὸ σύντροφό της.

Σηκώνεται ὀρθία, ἀνοίγει τὶς φτεροῦγες της καὶ θέλει νὰ τρέξη στὸν ἄντρα της. Δὲν ἔχει ὁμως δύναμη καὶ ξανακαθίζει· καὶ μόνο κατορθώνει νὰ γείρη κατὰ πίσω τὸ μακρὸ ἀδύνατο λαιμό της καὶ νὰ κροταλίση μὲ τὴ μύτη της.

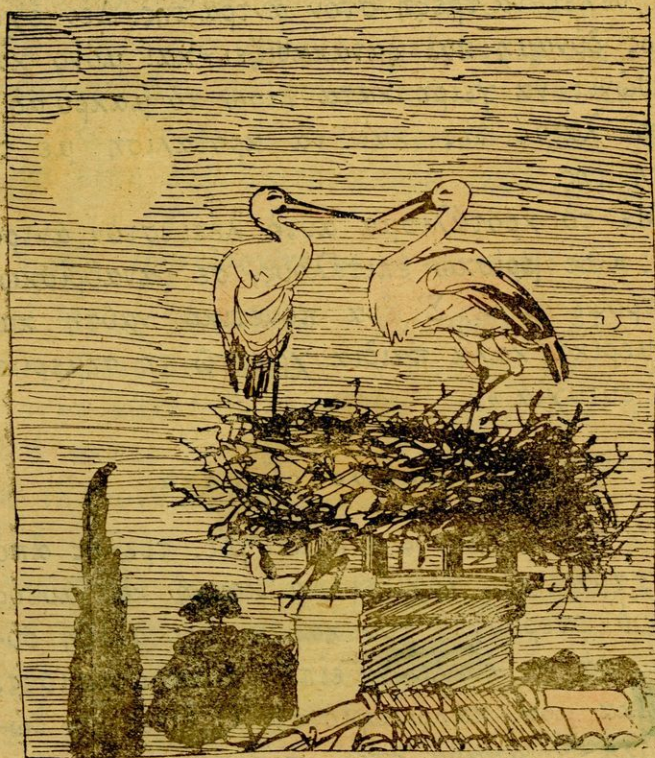
Μὲ τὸ κροτάλισμα αὐτὸ λέει στὸν ἄντρα της: «Σὲ βρίσκω ἐπιτέλους, σὲ ξαναβρίσκω, σύντροφέ μου. Σ' ἓνα πονετικὸ ναύτη καὶ σὲ μερικὰ καλὰ παιδιὰ χρωστῶ τὴ σημερινή μας εὐτυχία».

§ 38. Καλωσορίσματα.

Τότε ὁ καημένος ὁ πελαργός, τρελὸς ἀπὸ τὴ χαρά του, ἀρχίζει νὰ κουνῆ καὶ αὐτὸς τὶς δυὸ φτεροῦγες του καὶ νὰ κροταλίζη δυνατά, σὰ νὰ ἤθελε νὰ εἰπῆ: «Καλωσῶρισε, γυναῖκα μου, καλωσῶρισε! Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ὅλα τ' ἀγαθὰ στὸν πονετικὸ τὸ ναύτη καὶ στὰ καλὰ παιδιὰ. πού σὲ γλίτωσαν καὶ μᾶς ἀντάμωσαν».

2. «Καλῶς τὴ δέχτηκες, καλὲ γείτονα, καλῶς τὴ δέχτηκες τὴν πελαργίνα σου»

τσιτσιρίζουν ἔξαφνα τὰ δυὸ χελιδόνια κοντὰ
στὰ πόδια τῆς πελαργίνας. Ἐέρεις ποιά εἶ-
ναι αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ πού γλίτωσαν καί
σοῦ ἔφεραν ἐδῶ τὴ γυναῖκα σου;

« Εἶναι τὰ παιδιὰ τοῦ πονετικοῦ ναύτη,
πού σέ γλίτωσε στήν μπόρα. Εἶναι καί ὁ
γιὸς τοῦ σπιτονοικοκύρη μας, ὁ Ρήγας. Νά-
τος, ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ζωηρὸ ἀγόρι, πού πετᾷ
τὸ σκοῦφο του ψηλὰ ἀπὸ τὴ χαρὰ του ».

— « Μάλιστα, μάλιστα. Αυτό είναι, τὸ γνωρίζω » εἶπε καὶ ἡ πελαργίνα. « Αυτό μὲ κρατοῦσε τόσες ὥρες σήμερα στὴν ἀγκαλιά του μέσα στὸ βαποράκι ».

3. — « Καὶ πῶς τὸ ξέρετε ἐσεῖς αὐτό, καλὰ μου χελιδόνια; Εἶχατε πάει κι ἐσεῖς μαζί του; » ρώτησε ὁ πελαργὸς μὲ ἀπορία.

— « Μοῦ τὸ εἶπε ὁ γλᾶρος » ἀπάντησε τὸ ἓνα χελιδόνι· καὶ διηγήθηκε ὅ,τι τοῦ εἶχε εἶπει ὁ γλᾶρος.

— « Καλὰ ὁ Ρήγας· μὰ ἐγὼ βλέπω τόσα παιδιά νὰ χαίρωνται μαζί του κάτω στὴν αὐλή· γιατί τάχα; » ρώτησε ἡ πελαργίνα.

— « Εἶναι οἱ φίλοι καὶ οἱ φιλενάδες τοῦ Ρήγα καὶ τῆς Ρήνας, τῆς ἀδερφῆς του, καλὴ γειτόνισσα. Αὐτὰ φρόντιζαν τόσον καιρὸ μαζί μὲ τὸ Ρήγα νὰ σὲ βροῦν παντοῦ γύρω στὴν Κερασιά. Εἶναι ὅλα καλὰ παιδιά τὰ παιδιά τῆς γειτονιάς μας ». Ἔτσι εἶπε ἓνας σπουργίτης, ξετρυπώνοντας κάτω ἀπὸ τὰ κλαριά τῆς φωλιάς.

Οἱ δύο πελαργοὶ τότε δὲν κρατήθηκαν. Θέλουν νὰ εὐχαριστήσουν καὶ τὰ χελιδόνια καὶ τὸ σπουργίτη, μὰ καὶ τὸ Ρήγα καὶ ὅλα τὰ παιδιά, ποῦ εἶναι συναγμένα κάτω στὴν αὐλή. Καὶ ἀρχίζουν ν' ἀνοιγοκλείνουν τὶς

φτεροῦγες τους καὶ νὰ κροταλίζουν καὶ νὰ κροταλίζουν ἀδιάκοπα.

4. Ἀκοῦν τὰ χαρούμενα κροταλίσματα τῶν δύο πελαργῶν οἱ πελαργοὶ τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν καὶ τῆς ἐκκλησιᾶς, καὶ ἀρχίζουν τὰ καλωσορίσματα.

Κροταλίζουν ὅλοι μαζί, καὶ τὰ παιδιά κάτω στὴν αὐλὴ νομίζουν πῶς τοὺς ἀκοῦν νὰ λένε: «Καλωσῶρισε ἡ πελαργίνα σου καὶ καλῶς τὸν ἐδέχτηκες τὸ σύντροφό σου, καλὲ γείτονα». Καὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ τοὺς φωνάζουν ὅλα μαζί: «Καλῶς τὸν ἐδέχτηκες, πελαργέ, τὸ σύντροφό σου! Καλῶς τὸν ἐδέχτηκες! Πάντα μὲ τὸ καλό, καὶ περαστικά τῆς πελαργίνας σου!»

§ 39. «Νὰ ἐτοιμάσης μεγάλο σακούλι», Βάσω!

1. Καλωσορίζουν τ' ἄλλα παιδιά στὴν αὐλὴ τοὺς πελαργούς καὶ ξεφωνίζουν χαρούμενα, ἐνῶ ἡ Βάσω τραγουδεῖ μὲ τὴν κούκλα στὴν ἀγκαλιά της. Τραγουδεῖ καὶ λέει:

2.

Τώρα ποὺ ἀνταμωθήκατε
κι οἱ δυὸ ξαναβρεθήκατε,

τις χάντρες μὴν ξεχάστε
ἀμέσως νὰ ἐτοιμάστε.

Νὰ κάμω τῆς κουκλίτσας μου,
τῆς Τριανταφυλλίτσας μου,
ἓνα ὄμορφο βραχιόλι,
νὰ τὸ θαυμάζουν ὅλοι.

3. Ἀκούει τὸ τραγούδι τῆς κόρης του ὁ
κὺρ Φώτης, κουνεῖ τὸ κεφάλι του καὶ τῆς
λέει χαμογελώντας: « Ἔννοια σου, Βάσω,
ἐννοια σου! Νὰ ἐτοιμάσης μονάχα μεγάλο
σακούλι. Οἱ πελαργοὶ δὲν πιστεύω νὰ σὲ
ξεχάσουν πάλι ».

§ 40. Τὰ δῶρα τῶν πελαργῶν.

1. Τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκαν πρῶι, ὅπως
πάντα, ὁ Ρήγας, ἡ Ρήνα καὶ ἡ Βάσω.

Πρὶν νὰ πλυθοῦν καὶ νὰ συγυριστοῦν, λέ-
ει ἡ Βάσω στ' ἀδέρφια τῆς: « Δὲν πᾶμε,
παιδιά, νὰ ἰδοῦμε, ἂν μοῦ ἔφεραν τίς χάν-
τρες μου οἱ πελαργοί; »

— « Πρῶτα νὰ πλυθοῦμε » εἶπε ἡ Ρήνα
καὶ ὕστερα βλέπομε.

Ἡ Βάσω λυπήθηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτε.
Πλύθηκε γρήγορα καὶ συγυρίστηκε βιαστικά.
Ὑστερα τρέχει καὶ παίρνει τὴν κούκλα τῆς,

καὶ περιμένει ἀνυπόμονη τὰ δυὸ τ' ἀδέρφια
της.

2. Μόλις τελείωσαν καὶ ἐκεῖνα, κατεβαί-
νουν στὴν αὐλή τους καὶ ἀρχίζουν νὰ γυ-
ρεύουν πρῶτα στὴν κρεβατιά τους.

Δὲν ἔψαξαν πολὺ· καὶ νὰ, βλέπουν δυὸ
σακουλάκια, κρεμασμένα σ' ἓνα χαμηλὸ
κλῆμα, τὸ ἓνα μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Τὰ ξεκρεμοῦν μὲ χαρὰ καὶ βλέπουν τὸ
ἓνα, τὸ πιὸ μικρὸ, νὰ εἶναι γεμάτο καὶ βα-
ρὺ καὶ τὸ πιὸ μεγάλο ὅλως διόλου ἑλαφρὺ.

Ἐπειτα ἡ Ρήνα καὶ ὁ Ρήγας διαβάζουν
ἀπέξω ἀπὸ τὸ μικρὸ σακουλάκι αὐτά: «Γιὰ
τὸ Ρήγα, γιὰ τὴ Ρήνα καὶ γιὰ τοὺς φίλους
του».

Ἀπέξω πάλι ἀπὸ τὸ μεγάλο σακούλι δια-
βάζουν: «Γιὰ τὴ μικρὴ τὴ Βάσω».

Χωρὶς ν' ἀνοίξουν τότε οὔτε τὸ ἓνα οὔτε
τὸ ἄλλο, τρέχουν τα τρία ἀδέρφια ἴσια
στὴ μητέρα τους καὶ στὴ γιαγιά, πού κά-
θονται καὶ πίνουν τὸν καφέ τους.

Δείχνουν τὰ δυὸ σακουλάκια καὶ τοὺς
λένε: «Κοιτάξετε τί βρήκαμε κρεμασμένα
στὴν κρεβατιά μας!».

3. — «Θὰ εἶναι τὰ δῶρα τῶν πελαργῶν

μας, πιστεύω» λέει ἡ γιαγιά χαμογελώντας. « Ἄνοιξτε τὰ, νὰ τὰ ἰδοῦμε κι ἔμεεις! ».

Ἄνοιγουν πρῶτα τὸ μικρότερο, καὶ τί νὰ ἰδοῦν! Γεμάτο χάντρες, κόκκινες καὶ πράσινες, κίτρινες καὶ γαλάζιες, καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ἓνα μικρὸ χαρτάκι, ποῦ εἶχε γραμμένα αὐτὰ τὰ λόγια:

« Σὰς εὐχαριστοῦμε, καλὰ παιδιά. ποῦ μᾶς ἀγαπάτε τόσο πολὺ. Δεχτῆτε αὐτὸ τὸ μικρὸ μας δῶρο γιὰ ἐνθύμηση. Νὰ μοιραστῆτε τίς χάντρες μας ὅλα τὰ παιδιά μαζί, ποῦ φροντίσατε νὰ μᾶς ἀνταμώσετε.

Οἱ πελαργοὶ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κυρ Φῶτη Καλομοίρη».

— « Ἄ, τί καλὰ! » φωνάζει τότε ἡ Ρήνα. « Θὰ φτάσουν, πιστεύω, γιὰ ὅλα τὰ παιδιά τῆς γειτονιάς νὰ τοὺς φτιασω ἀπὸ ἓνα δαχτυλιδάκι ».

4. « Ἄνοιξτε καὶ τὸ δικό μου, νὰ ἰδοῦμε τί χρώματα θὰ ἔχουν οἱ χάντρες μου, καὶ τί μοῦ γράφουν οἱ πελαργοὶ μας » φωνάζει καὶ ἡ Βάσω ἀνυπόμονη.

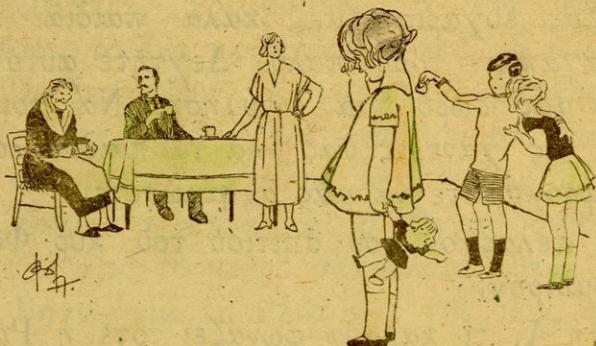
Ἄνοιγουν, μὰ δὲ βρίσκουν οὔτε μιὰ χαντρίτσα, παρὰ μονάχα ἓνα μικρὸ χαρτάκι μὲ αὐτὰ τὰ γράμματα:

«Γιὰ τὴ Βάσω.

«Ὅποιος δὲν καταδέχεται νὰ φροντίζη
γιὰ μᾶς, δὲν ἀξίζει νὰ φορῆ καὶ τὶς χάν-
τρες μας.

Οἱ πελαργοὶ τοῦ σπιτιοῦ της».

5. Ὅταν τ' ἄκουσε αὐτὰ ἡ Βάσω, ἔσκυ-

ψε τὸ κεφάλι της κι ἐτοιμάστηκε νὰ φύγη.
Δὲν ἤθελε νὰ δείξη πὼς δάκρυσαν τὰ μά-
τια της.

Ὅταν ὁμως εἶδε τὴν Τριανταφυλλιά στὴν
ἀγκαλιά της, γύρισε καὶ εἶπε μὲ παράπονο
σὲ ὅλους τοὺς σπιτικούς της: «Ἐγὼ εἶχα
τὴν κούκλα μου. Ποῦ καιρὸς νὰ φροντίζω γιὰ
ἄλλους!»

Ὅλοι γέλασαν, ἐνῶ ἡ Βάσω δάκρυσε.

ΤΕΛΟΣ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

§ 1	Γιατί άργεί νά έρθη ή "Ανοιξη ;.....	σελ. 3
§ 2.	'Η "Ανοιξη ξεκινά για την Κερασιά.....	» 5
§ 3.	Θυμώνει ό Βοριάς.....	» 6
§ 4.	Μπόρα	» 8
§ 5	'Ο πελαργός γλιτώνει δυό χελιδόνια.....	» 9
§ 6.	'Ο πελαργός γνωρίζεται με τά χελιδόνια.....	» 10
§ 7.	Τά τρία πουλιά φτάνουν στην Κερασιά.....	» 13
§ 8.	Τά χελιδόνια όνειρεύονται. 'Ο πελαργός δέν μπορεί νά κοιμηθῆ.	» 15
§ 9.	'Ηρθε ή "Ανοιξη !.....	» 16
§ 10.	Ποιός πρωτοείδε τά χελιδόνια ;.....	» 18
§ 11.	'Η "Ανοιξη πέρασε και από τό περιβόλι του κύρ Φώτη Καλομοίρη	» 20
§ 12.	Τά δώρα των χελιδονιών	» 21
§ 13.	Χελιδόνι γύρισε, κλοκαίρι μύρισε. ('Αλεξ. Κατακουζηνού)..	» 24
§ 14.	Ποιά παιδιά πρωτοβλέπουν τον πελαργό ;.....	» 26
§ 15.	«Καλώς τον έδεχτήκατε τον πελαργό σας, κυρά Κατίνα !».....	» 27
§ 16.	'Ο πελαργός και τά χελιδόνια είναι λυπημένα.....	» 30
§ 17.	Τά χελιδόνια μαθίνουν ποιός τους χάλασε τή φωλιά.....	» 30
§ 18.	'Ο Δῆμος φεύγει από τό σπίτι του κύρ Φώτη, χωρίς νά τον διώξουν	» 33
§ 19.	«Θά φροντίσω νά μάθω περισσότερα για τή γυναίκα μου».....	» 36
§ 20.	«Γιατί δέν ἦρθε γιαγιά, ό άλλος πελαργός ; ».....	» 39
§ 21.	Τί μπορεί νά έπαθε ό πελαργός που λείπει ;.....	» 40
§ 22.	Ποιός αρχίζει νά σκέπτεται για τήν πελαργίνα ;	» 43
§ 23.	«Έμπρός, παιδιά, όλοι για τον πελαργό του Ρήγα».....	» 44
§ 24.	Ποιός άλλος φροντίζει για τήν πελαργίνα ;.....	» 47
§ 25.	Για ποιόν φροντίζει ή Βάσω ;	» 48
§ 26.	Γράμμα από τό Μεγάλο Λιμάνι.....	» 51
§ 72.	Τί έγραφε τό γράμμα ;.....	» 53

§ 28. Ὁ Ρήγας ταξιδεύει.....	σελ.57
§ 29. Καὶ ἡ Βάσω κάπου πηγαίνει.....	» 60
§ 30. Θὰ γύριζε καὶ τὴ νύχτα.....	» 62
§ 31. Ὁ ἐπιτάφιος στὸ Μεγάλο Λιμάνι.....	» 64
§ 32. « Καὶ ἐκεῖνα καλὰ παιδιὰ μὰ καὶ αὐτὰ ἀκόμη καλύτερα».....	» 67
§ 33. Ἡ Λκιμπρὴ στὸ Μεγάλο Λιμάνι.....	» 69
§ 34. Ποιὸς πρωτοβλέπει τὸ Ρήγα καὶ τὴν πελαργίνα ;.....	» 71
§ 35. «Ζήτω ! Ὁ πελαργὸς βρέθηκε !».....	» 73
§ 36. Ἡ πελαργίνα στὴ φωλιά της.....	» 75
§ 37. Ἡ πελαργίνα μὲ τὸ σύντροφό της.....	» 76
§ 38. Καλωσορίσματα	» 77
§ 39. Νὰ ἐτοιμάσης μεγάλο σακούλι, Βάσω !	» 80
§ 40. Τὰ δῶρα τῶν πελαργῶν.....	» 81

Σημ. Ἡ εἰκονογράφηση τοῦ βιβλίου ἐγίνε ἀπὸ τὸν καλλιτέχνη γελοιογράφου κ. Φωκ. Δημητριάδη.

